

พุ่มเก็บ किनชาย

ตัก
อับ
ได้

หนึ่ง
กิน
ครับ

YOU'RE MY WONDERWALL

มู่กวางทวง (木瓜黄) เขียน

ปราณทยก แผล

ซ่าฝูฝู (卡弗弗) ภาพ

คำนำ

เอเวอรี่วัยขอพานักอ่านที่น่ารักทุกท่านมาพบกับผลงานจากปลายปากกาของคุณมูกุอาหวง โดยเรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวของนักร้องนางวรีอกัได่ดินที่ดูท่าว่าอนาคตในเส้นทางดนตรีกำลังจะไปได้ดี แต่ดันมีอุปสรรคขวางกั้นหน้าเพราะมีอภิตารักกับมือเบสมาขอลาออกเพื่อกลับไปดูแลทางบ้าน

เมื่องานร้องเพลงไม่มี เงินก็ไม่มา แล้วจะทำอะไรได้นอกจากตั้งต้นรหาเงินมาเลี้ยงชีพต่อไป แต่งานที่หาได้ก็ดันไปเกี่ยวข้องกับใครบางคนซึ่งเคยมีอดีต (ที่เพิ่งจะผ่านไปได้ไม่นาน) ร่วมกันมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นหลังฝนตกหนักครั้งใหญ่ผ่านพ้นใครจะไปรู้ว่าเพื่อนบ้านห้องตรงข้ามคนใหม่ชื่อ 'ลูเฮียยน' จะเป็นคนที่เคยมีอดีต (ซึ่งไม่ค่อยดีเท่าไร) ร่วมกันคนเดิม...

'เซียวหัง' คุณชายใหญ่ตระกูลเซียวผู้เย็นชาและปากร้ายไม่มีใครเกิน แต่แล้วความเย็นชาก็ค่อยๆ ถูกหลอมละลายด้วยพลังงาน (พร้อม) บวก และตัวตนของนักร้องนางวรีอกัได่ดินซึ่งเล่นกีตาร์ได้สวยแตกตื่นดีคนนี้ มิตรภาพระหว่างเพื่อนบ้านห้องตรงข้ามทำให้ทั้งสองได้เรียนรู้นิสัยใจคอรวมถึงอดีตที่ไม่อาจเล่าของกันและกันจนก่อเกิดเป็นความเข้าใจและสนิทสนมกันมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเกิดความรู้สึกพิเศษบางอย่างขึ้นมาโดยที่ทั้งสองคนต่างก็รู้ตัว เพียงแต่ยังไม่รู้ว่าจะเผยความรู้สึกที่ตนมีนี้ออกไปอย่างไร

...

มันจะดีแค่ไหนถ้าเราได้พบกับใครสักคนที่ราวกับเป็นแสงสว่างนำทางในชีวิตที่เคยมืดมน มันจะดีแค่ไหนถ้าเราได้เจอกับคนที่คอยสนับสนุนความฝันและความชอบของเราโดยไม่มีเงื่อนไขอย่างที่ไม่มีใครเคยทำมาก่อน นอกจากจะถามใจคุณเองแล้วคงต้องไปช่วยทั้งลูเฮียยนและเซียวหังให้ถามใจพวกเขาดูว่ามันดีแค่ไหนที่พวกเขาได้มาเจอกันใน 'ผมเก็บคุณชายตกอับได้หนึ่งคนครับ'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรี่วัย

แนะนำตัวละคร

- * ลู่เหยียน นักร้องนำวง VENT วงร็อกใต้ดินในเขตชยาเจิง มีดีทั้งหน้าตาและความสามารถ เต็มเปี่ยมไปด้วยความมานะและพรสวรรค์ ร้องเพลงดี แต่งเพลงได้ แต่ฝีมือการเล่นกีตาร์กลับไม่เอาไหน เมื่อจู่ๆ วงแตกกะทันหันแบบไม่ทันตั้งตัว ความยากจนจึงทำให้ต้องดิ้นรนสู้ชีวิต เมื่อต้องยุติบทบาทการเป็นนักร้องนำชั่วคราว เขาจึงต้องหางานทำเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง จนเป็นเหตุให้ได้พบกับคุณชายใหญ่ (นิสัยไม่ดี) ที่ภายหลังได้กลายเป็นเพื่อนบ้านห้องตรงข้ามคนนั้น
- * เซียวหัง คุณชายใหญ่ตระกูลเศรษฐีเก่าแก่ รูปหล่อ พ่อรวย เย่อหยิ่ง เย็นชา มีออราของความแพงตั้งแต่หัวจรดเท้า แถมยังเก่งกาจเฉลิยวดฉลาด ในทางคอมพิวเตอร์ ถึงภายนอกจะดูเพียบพร้อม แต่ชีวิตของเขากลับว่างเปล่าไม่มีคุณค่า เป็นคนที่ไม่ได้เรื่องได้ราวในสายตาของคนที่บ้าน กระทั่งทนไม่ไหว เขาจึงตัดสินใจสละความร่ำรวย รวมถึงของมีค่านอกกายทุกอย่าง แล้วผันตัวมาใช้ชีวิตแบบชนชั้นล่าง และได้กลายเป็นเพื่อนบ้านคนใหม่อยู่ห้องตรงข้ามกับลู่เหยียน
- * หลี่เจิ้น มือกลองวง VENT สมาชิกอีกหนึ่งคนที่ยังคงอยู่กับลู่เหยียน ระหว่างที่วงแตกเขาคอยช่วยมองหามือกใหม่เพื่อมาเติมเต็มในวงกลับมาเป็นวงดนตรีที่สมบูรณ์อีกครั้ง นอกจากจะเป็นมือกลองฝีมือฉกาจแล้ว เขายังเป็นครูสอนดนตรีที่ร้านขายเครื่องดนตรีด้วย
- * ต้าเพ่า เด็กหนุ่มผมสีเหลืองบาดตา ผู้ที่เดินทางมายังเมืองชยาเจิงเพื่อตามหาพี่ชายมือกีตาร์ชั้นเทพ เขามีความสามารถในการเล่นกีตาร์ที่โดดเด่น จนเป็นที่ต้องการของวงดนตรีหลายๆ วง แต่เขาก็ยังคงมั่นคงและมุ่งมั่นที่จะตามหาพี่ชายคนนั้นที่ได้เคยเอ่ยปากสัญญาเอาไว้

- * สวีเย่ นักศึกษาหัวกะทิดคณะคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัย C ที่มีฝีมือเบสไม่ธรรมดา ไปต้องตามล่าเหยียนจนอยากจะได้มาเป็นสมาชิกใหม่ของมัน แต่ดันเกิดเรื่องเข้าใจผิดจนเกือบบานปลายใหญ่โตกันขึ้นเสียก่อน
- * โจวหมิงเว่ย หรือพี่เว่ย หนุ่มใหญ่เพื่อนบ้านผู้สนิทสนมรู้จักกับลูเหยียน ใจถึง ฟังได้ รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ยึดมั่นในคุณธรรม ปัจจุบันประกอบอาชีพตามทางนี้ให้กับบริษัทเงินกู้ถูกกฎหมาย
- * จางเสี่ยวฮุย เด็กหนุ่มเพื่อนบ้านแก๊งเดียวกับพี่เว่ยและลูเหยียน มีความมุ่งมั่นและเต็มเปี่ยมไปด้วยไฟแห่งฝันที่อยากจะเป็นนักแสดง ปัจจุบันได้เริ่มทำตามฝันคือประกอบอาชีพนักแสดงอิสระ (ตัวประกอบ)
- * คังหลู หญิงสาวห้อง 601 ที่มาที่ไปเป็นปริศนา ไม่ค่อยมีใครได้พบหน้า เธอคือหญิงสาวที่เชี่ยวชาญมาตามหาจนทำให้เกิดเรื่องเข้าใจผิดกับลูเหยียน
- * ตี้จ้งจ้อ ลูกน้องร่วมแก๊งของเซียวหัง ในฐานะบ้านร่ำรวย แต่ไม่ค่อยเอาถ่าน ใช้ชีวิตลอยชายไปวันๆ ไม่เอาจริงเอาจังอะไร แต่เขาเลื่อมใสศรัทธาในตัวลูกพี่อย่างเซียวหังเป็นอย่างมาก คอยตามได้และให้ความช่วยเหลือเซียวหังเสมอในตอนที่เซียวหังตัดสินใจออกจากบ้าน
- * ซิวเซ่าเฟิง ลูกน้องร่วมแก๊งอีกคนของเซียวหัง คอยช่วยจัดการเรื่องต่างๆ ตามคำสั่งของลูกพี่เซียวหัง รวมถึงเรื่องที่ไม่ได้สั่งเขาก็จัดการให้ด้วยใจที่หวังดีต่อผู้เป็นลูกพี่ของเขา

บทที่ 1

ลูเหยียนเหยียบเนินที่ก่อตัวขึ้นมาจากก้อนหินระเกะระกะตรงปากซอย แล้วย่อตัวลง มองแผ่นกระดาษกับใบปลิวที่ติดเต็มประตูร้านอยู่ห่างๆ

ด้านบนติดคำว่า 'ลายสัก' แบบสงๆ ตัวอักษรโย้เย้ ตรงคำว่าลายสักนี้ ยังมีคำโฆษณาสั้นกระชับอีกสองสามประโยคว่า 'ลดราคา หัวละ 40% สองหัว ลด 50%'

ไม่มีบริการพิเศษ

บรรทัดที่มีตัวอักษรขนาดใหญ่สุดเขียนว่า 'ยินดีต้อนรับขาไฟมาเรียนรู้ทักษะการเล่นไฟกัน'

เขาไม่สนใจว่านี่จริงๆ แล้วจะเป็นบ่อนไฟหรือร้านตัดผม แต่สรุปได้ว่า ราคาสระใครของที่นี่ลดสี่สิบเปอร์เซ็นต์อย่างที่หลี่เจิ้นบอก แต่มีข้อแม้ว่า ราคาลดนี้ห้ามทำเกินสามคน

พอหาร้านตัดผมเจอ หลี่เจิ้นก็ส่งข้อความมาให้เขาไม่ต่ำกว่าสิบข้อความ

[หลี่เจิ้น] คุณที่เหยียนครับ หาร้านเจอหรือยัง

[หลี่เจิ้น] ฉันทัวร์โลกชั้นของร้านไว้ในกรุ๊ปแล้วนะ ถ้าหาไม่เจอก็ไปคูได้

[หลี่เจิ้น] อย่าไปเชื่อเซ็นส์เรื่องทิศทางทิศดาวของนาย รวมไปถึงสัมผัสนี้หกละ

[หลี่เจิ้น] ถึงหรือยัง

[หลี่เจิ้น] ถึงยัง

ลู่อุ่เหียนติดเก้าอี้หรือแล้วตอบกลับหนึ่งบรรทัด

[ลู่อุ่เหียน] ถึงแล้ว เพื่อนเอาเรื่อง

ไม่ใช่แค่เพื่อนอย่างเดียว แต่แผนการนี้มันชวนให้รู้สึกไม่มั่นใจเอามากๆ และก่อนหินไม่รู้ที่มาซึ่งเขากำลังเหยียบอยู่ตอนนี้กองนี้อาจจะเป็นขยะที่เหลือจากงานก่อสร้างที่ไหนสักแห่ง

มองจากไกลๆ เหมือนละแวกนี้จะมีปล่องไฟโรงงานที่กำลังพ่นควันออกมาหลายสาย

ควันพิษลอยออกมาไม่หยุด ทำเอาท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาทะมึนไปครึ่งผืน

ลู่อุ่เหียนเอานู๋หีที่เหลืออยู่ครึ่งตัวมากาบไว้ในปากแล้วอัดควันหนึ่งครั้ง ในสมองมีคำพูดของเจ้าของผับดังวนเวียนอยู่ 'ฉันมีคำขอกับข้อเสนอแนะเล็กๆ น้อยๆ สำหรับการแสดงของพวกนายครั้งนี้...'

คำขอเล็กๆ

ข้อเสนอแนะ

เขามีความรู้สึกว่าพอตัวเองมานั่งยองๆ อยู่ที่นี่แล้ว มันทำเอาแทบลुकไม่ขึ้นจริงๆ

ลู่อุ่เหียนนั่งยองอยู่ครู่หนึ่งก่อนทิ้งนู๋หีลงพื้น ใช้ปลายเท้าขี้นัดกับนู๋หีแล้วเดินลงจากกองหินไป

ร้านตัดผมเบื่องหน้ามีขนาดเล็กอย่างน่าเหลือเชื่อ โดยมีเนื้อที่แค่ครึ่งเดียวของหน้าร้าน ส่วนอีกครึ่งผืนใช้ไม้กระดานกั้นไว้ โต๊ะที่ใช้เล่นไต่ยังกว้างกว่าพื้นที่สำหรับตัดผมเสียอีก

ตอนลู่อุ่เหียนก้มหน้าเดินเข้าไป คนที่ไต่ข้างในกำลังพูดเกทับกัน "สองรอบ"

"สามเอาหนึ่ง"

"แม่มันสิ จ้าก!"

ทันใดนั้นก็มียเสียงหนึ่งแทรกเข้ามาด้านใน "ช่างครับ ทำผม"

ดูท่าคนกลุ่มนี้จะเคยเจอเรื่องที่ทำให้ต้องแยกวงอย่างกะทันหันกันมาไม่น้อยแล้ว เพียงไม่ถึงสามนาทีก็แผ่นหนึ่กันชนิดไม่เห็นเงา

เหลือแค่พี่ชายเจ้าของร้านที่ย่อมผมทอง บนลอนยุ่งๆ ยังมีโรลพลาสติกสองอันม้วนติดอยู่

"คุณมาได้จังหวะพอดีเลย ขึ้นเล่นต่อได้แน่" เจ้าของร้านเก็บไปขึ้นแล้วยื่นพียงผนัง พูดภาษาถิ่นเสียงเข้มว่า "ช่วงนี้มือตกจิบหาย..."

เจ้าของร้านพูดพยางค์แอบมองไปทางประตูแวบหนึ่งเพื่อพิจารณารูปลักษณ์ของอีกฝ่ายตามความเคยชินของอาชีพ

ภาพลักษณ์แรกคือความร้าย

บอกไม่ถูกว่าร้ายตรงไหน แต่ทั่วทั้งตัวมีกลิ่นอายความร้ายกระจายออกมา คนที่เข้ามาทางประตูสวมเสื้อยืดสกรีนลายภาษาอังกฤษ ตรงหางคิ้วที่ตัวดีแข็งขี้มีหมุดคิ้วสองตัว ลักษณะไม่เหมือนคนทั่วไป ถึงบนหูจะไม่มีอะไร แต่ก็เห็นรูเจาะเป็นแถวถี่ยิบ ซึ่งอยู่ตามแนวกระดูกหูถึงเจ็ดแปดรู

ขายาวตรง ผมยาววมก

เนื่องจากเขายืนย้อนแสงจึงทำให้มองเห็นหน้าไม่ค่อยชัด ข้างหลังสะพานกระบี่ก็ตาร์ททรงยาวสีดำ

ลูเหยียนวางกระบี่ก็ตาร์ทลง ประโยคแรกที่พูดดูไม่เข้ากับรูปลักษณ์ภายนอกของเขาอย่างยิ่ง ชายหนุ่มต่อราคาเอาดีที่ว่า "ไม่เป็นไร แคคิดราคาให้ผมถูกหน่อยก็พอ"

เจ้าของร้านเป็นคนร่าเริงดีเหมือนกัน "ได้สิ อยากรทำทรงอะไร"

"เดี๋ยวนะ ขอผมหารูปก่อน" ลูเหยียนก้มหน้าสไลด์หาข้อความในแชตปัดขึ้นไปหลายอัน "ทรงตามนี้"

"นี่ผมไม่ได้มันนะ แต่ไม่มีทางหาช่างฝีมือดีในละแวกนี้ได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะทรงอะไรผมก็ทำให้คุณได้แบบเป๊ะๆ เลย"

เจ้าของร้านยอตัวเองจนติดลมมาขึ้นเรื่อยๆ "ขอผมดูหน่อย รับประกันว่า
ตัดออกมาเหมือนเด๊ะ..."

พอเขาพูดมาถึงตรงนี้ ลู่เหยียนก็ค้นรูปออกมาได้พอดี

เสียงของเจ้าของร้านหายไปทันควัน

ผมทรงนั้นกระแทกสายตาอย่างรุนแรง

ทั้งแดง ทั้งม่วง ไล่เลเยอร์หลายชั้น มีหน้าม้าปิดตา ทั้งที่ผมครึ่งหัวยัง
ตั้งเดออย่างบ้าคลั่งเหมือนเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่บนหัว เส้นผมที่ดูพิลึกก็กกกก็อ
ทุกเส้นล้วนแสดงให้เห็นถึงออราของนายแบบในรูป...แนวฟังก์เรียก

ผมทรงนี้ของลู่เหยียนใช้เวลาทำกว่าสี่ชั่วโมง กว่าจะเดินออกจากร้าน
ฟ้าก็มืดแล้ว

หมดสติเปรยจัดแต่งทรงผมไปสองกระป๋อง แถมยังต้องได้ผมจนปวดหัวอีก

ตอนนี้ในหัวเขามีเพลงหนึ่งดังวนไม่ยอมหยุด ฟังกี้ ฟังกี้ สระตัด สระตัด

เป่าวู้ว

ลู่เหยียนได้กลิ่นแสบจมูกของน้ำยาย้อมผม เขาเปิดกล่องหน้ามือถือ
อาศัยแสงจากบาร์เบอร์โพลสามสีกวาดตามองเร็วๆ แล้วอดสบถคำคำหยาบ
เบาๆ หนึ่งประโยคไม่ได้

เมื่อภาพตัวอย่างกลายเป็นความจริง ผลงานที่อยู่บนหัวของเขา
น่าตกใจกว่าที่จินตนาการเอาไว้เยอะ

นี่มันอะไร

นี่เขากำลังทำบ้าอะไร

การเดินทางบนถนนมันต้องเปลี่ยนตัวเองให้เป็นคนบ้าที่โดดเด่นที่สุดบนถนน
นั่นแหละ

ลู่เหยียนจ้องมองตัวเองในกระจก ก่อนจะกดปุ่มล็อกหน้าจอเพื่อปิดหน้าจอ
บาร์เบอร์โพลสามสีหมุนตัว

ช่างๆ นั่นมีลำโพงขนาดใหญ่ มีเสียงดังออกมาจากชิ้นส่วนเก่าๆ เป็น
เสียงซ่าๆ ซึ่งเพลงที่เปิดนั้นเป็นเพลงเก่า "ขอโทษที่ฉันไม่ยอมเชื่อฟัง มีเสรี

เป็นอิสระ* ถ้าโพงขนาดใหญ่ร้องไปได้ครึ่งเพลง จอมือถือที่เพิ่งจะดับลงไป ก็พลันสว่างขึ้นมาอีกครั้ง

[หลี่เจิ้น] ทำผมเสร็จแล้วหรือยัง

[หลี่เจิ้น] ทำจริงอะ?

[หลี่เจิ้น] ไหนตอนอยู่ต่อหน้าพี่เขียนบอกว่าต่อให้ตีให้ตายก็ไม่ยอมทำ ใครจะไปหาวงใหม่ก็เอาเลย ไม่ว่าจะยังไงเหล่าจื่อ** ก็ไม่ยอมทำไม่ใช่หรอ

[หลี่เจิ้น] นายนี้มันยึดได้หดได้จริงๆ

[หลี่เจิ้น] ตอนนี้นายอยู่ที่ไหน ค่ะนี่ที่ผับไม่มีงาน พี่เขียนให้ฉันบอกนาย ว่าให้เลื่อนการแสดงไปเป็นคืนพรุ่งนี้ นายก็เก็บทรงผมตอนนี้ไว้ให้ดีๆ ละ

[หลี่เจิ้น] หรือไม่นายห้ามมุดๆ เซลพี่มาให้พวกพี่ๆ ดูสักรูปได้ปะ

ลูเหยียนซีก็เลยพิมพ์เลยส่งข้อความเสียงไปหนึ่งข้อความ รู้สึกโกรธจนฆ่า "ฉันยังต้องเก็บทรงผมไว้?"

พอพูดจบ เขาก็ปล่อยมือ

หลังคิดทบทวนแล้วลูเหยียนก็กดปุ่มข้อความเสียงอีกครั้ง

"ถ่ายบ้าอะไร" ลูเหยียนบอก "ตอนนี้เหล่าจื่ออารมณ์ไม่ดีเบอร์สุด"

หลายปีมานี้เขาตั้งวงดนตรีขึ้นมาหนึ่งวง งานหลักคือการเล่นประจำที่ผับ วันนั้นตอนที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ในผับ เขาออกบอดชุนเขียนไปอย่างสิ้นเชิง ขาดใจจริงๆ

เรื่องแบบนี้ใครทำคนนั้นบ้า

แต่บางครั้งคนเราก็จำเป็นต้องยอมก้มศีรษะเพื่อความอยู่รอด

ลูเหยียนยึดมือถือใส่กระเป๋า เดินออกไปสองก้าว ถ้าโพงก็ส่งเสียงมาอีกว่า [วิ่งไล่ตามท่ามกลางสายลม...ท่ามกลางสายหมอก มองไม่เห็นเงา...]

* เพลง 海闊天空 (ไห่ไควเถียนคง) ศิลปิน Beyond

** เหล่าจื่อ แปลว่าพ่อ ใช้เป็นคำเรียกแทนตัวเองอย่างโอ้อวดถือว่าเก่ง

ลู่อื่นเขียนฟังเพลงแล้วนี่ก็ย้อนไปถึงสายตาของเจ้าของร้านทำผมตอนที่เขาเดินออกจากร้าน สายตานั้นบอกรู้ว่า 'หน้าตาที่ดี ทำไม่ถึงมีรสนิยมแปลกๆ'

พื้นที่บริเวณนี้อยู่ใกล้กับที่อยู่ของเขามาก ใช้เวลาเดินแค่สิบกว่านาทีก็ถึง เพราะอยู่ใกล้กัน สภาพแวดล้อมจึงไม่ต่างกันมากนักคือมีตึกชั้นี่วัด ความเจริญในระดับต่ำแต่ก็เหมือนกัน ทั้งแบบก่อสร้างที่ดูงๆ รวมไปถึงการรักษาความปลอดภัยที่ไม่เอาอ่าว

ร้านที่เปิดอยู่ตามข้างทางก็เหมือนเปิดกันเล่นๆ

ร้านอาหารหลายร้านแทบจะเขียนว่าไม่ได้จดทะเบียนการค้า อาหารไม่ถูกสุขอนามัย ถ้าไม่กลัวเจอน้ำมันด้อยคุณภาพก็มาได้เลย

ส่วนร้านอินเทอร์เน็ตยิ่งแล้วใหญ่ เหลือแค่ยังไม่ได้แขวนป้ายบอกว่าตัวเองเป็นร้านอินเทอร์เน็ตเถื่อนก็เท่านั้น

แน่นอนว่าที่นี้พอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง เนื่องจากปีที่แล้วมันเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นพื้นที่หลักในการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบซึ่งมีการถ่ายโอนและซื้อขายประจำปี 2018...กฎข้อแรกของการมีชีวิตรอดอยู่ในเมืองช่ย์จิงคือถ้าเจอคนจากเขตช่ย์จิงให้เดินอ้อมคนที่มาจากเขตนี้ไปได้เลย เนื่องจากแปดในสิบนั้น ย่อมไม่ใช่คนดีอย่างแน่นอน

คิดอะไรยอมได้แบบนั้น

ลู่อื่นเขียนฟังจะเดินผ่านถนนสายอาหารมาถึงสะพานปากทางเข้าตึก ก็เห็นว่าใต้แสงไฟริมทางห่างออกไปห้าเมตรมีคนสองคนนั่งอยู่

ห้องฟ้ามีตสนิท แสงไฟริมทางเลยทำให้เงาของทั้งคู่ดูยืดยาว

หนึ่งในนั้นตบไหล่อีกคน

"น้องชาย ฉันรู้ว่าการเลี้ยงลูกคนเดียวมันไม่ง่าย ฉันก็เลิกกับเมียและเอาลูกมาเลี้ยงเหมือนกัน มันเหนื่อยหน่อยแหละ แต่พวกเราเป็นผู้ชาย มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ทุกครั้งที่กลับถึงบ้านไปเห็นท่าทางตอนนอนของลูก ฉันก็รู้สึกได้ถึงคำคำหนึ่งก็คือคุ้มค่า! ใจความเหนื่อยยากทั้งหลายนี้มันคุ้มค่าแล้ว..."

ชายอีกคนพูดด้วยน้ำเสียงหดหู่ "พี่ครับ นั่นมันสองคำนะ"

"ช่างหัวมันเถอะว่าจะหนึ่งหรือสองคำ สรุปคือฉันเข้าใจนาย ฉันรู้ว่าตอนนี้นายรู้สึกยังไง ฉันเองก็เคยรู้สึกแยะอย่างนายเหมือนกัน"

คนพูดใส่ชุดคนงานก่อสร้างสีเทา ไม่รู้ว่านี่เป็นสีเดิมของชุดอยู่แล้วหรือใส่มานานจนกลายเป็นแบบนี้ เขามีรูปร่างหน้าตาธรรมดา บนหน้ามีรอยมีดลากยาวจากหางตาไปถึงหลังหู

ลูเหยียนชะงักฝีเท้า

จากนั้นเขาก็เดินก้าวออกไปข้างหน้าอีกสองสามก้าว แล้วไปนั่งยองๆ อยู่หลังชายทั้งสองคนอย่างเงียบๆ

ราวกับวิญญูณเกาะหลัง

ทั้งสองกำลังคุยกันแบบอินจัดจนไม่ได้สังเกตเห็นถึงความผิดปกติใดๆ

คอยจนคนหน้าปากพูดจบ คนจิตตกก็พยักหน้าสุดชีวิตเหมือนได้เจอคนที่รู้ใจ เขาพูดเสียงล้าเนียงต่างถิ่นว่า "ใช่ครับ มันแยะมากจริงๆ เขาบอกจะไปก็ไปเลย ไม่ได้สนใจความรู้สึกของผมเลยสักนิด ลูกเป็นของผมคนเดียวหรือไง!"

รอจนอีกฝ่ายตัดพ้อจบ คนหน้าปากก็หรีตพาลางเปลี่ยนเรื่องคุย "แต่ตอนนี้พี่ลุกขึ้นยืนหยัดได้แล้ว พี่จะเปิดใจพูดกับนายเลยแล้วกัน สิ่งสำคัญที่สุดของผู้ชายคือการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ตอนนี้อยู่มือพี่มีธุรกิจหนึ่งอยู่ นายแค่ต้องลงเงิน..."

นิ้วทั้งห้าของคนหน้าปากเพิ่งจะยื่นออกไป พลังข้างหลังก็มีแรงที่ไม่ว่ามาจากที่ไหนตัดนิ้วทั้งห้าของเขาไปด้านหลังอย่างแรง!

"ใครวะ! ไล่หมาตัวไหนรอนหาเรื่องตาย!" คนหน้าปากโวยวาย หันหลังไปมอง

นอกจากทรงผมที่เว่อร์วังแบบสุดขีดแล้ว ใบหน้าที่อยู่ใต้เส้นผมไม่เป็นทรงซึ่งมีหลากหลายสีนั้นเขาคุ่นเสียยิ่งกว่าคุ่น...ดวงตาของชายหนุ่มเรียวยาวเปลือกตาเป็นร่องลึกหนึ่งเส้น หางตาเฉียงขึ้น ท่าทางดูดันเอาเรื่อง และให้

ความรู้สึกเหมือนตัวร้ายแบบที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ไหน สีหน้าตอนไม่พูดให้ความรู้สึกแบบ 'เหล่าจื๊อจะอัดแก'

"ลู่อุ๊ยยน?!"

"ผมเอง" ลู่อุ๊ยยนยิ้มทักเขา แต่มือกลับไม่ได้ผ่อนแรงลงเลยสักนิด "พีเตาไม่เจอกันตั้งหลายเดือน แผลหายแล้วหรือ คูมิเรียวมีแรงดีนะเนี่ย คราวก่อนหลอกคนซื้อลูกกลอนมังกรพยัคฆ์ คราวนี้เป็นเรื่องอะไรอีกล่ะ บอกผมหน่อยสิขอผมรวยด้วยคน"

พอบอกออกไปแบบนี้ เหนเลยที่คนสำเนียงต่างถิ่นจะไม่รู้ว่าตัวเองเกือบตกหลุมพราง

ลู่อุ๊ยยนมองเขา "คุณไม่ใช่คนที่นี่ มาใหม่หรือ"

"ผม...คือบ้านผมอยู่เมืองซิง ผมมาทำงานที่นี่..."

"เมืองซิงเป็นเมืองที่ตึ่นะ" ลู่อุ๊ยยนพูดแล้วก็กอดอกสูบบุหรี่ขึ้นมา เขาก็มองหน้าควานหาในกระเป๋า พอซ็อนสายตาขึ้นมาก็เห็นว่าคนคนนั้นยังยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า "จะอั้งทำอะไร หนีสึ"

คนคนนั้นถึงได้สติ ใช้ทั้งมือและขาถูกวรด วิ่งหนีไปตามถนน

คนหน้าบากตาแดง "เฮ้ย! น้องชาย กลับมา...ไอ้ลู่อุ๊ยยน ปล่อยสิไว้ย!"

รอจนอีกคนหนีไปไกลแล้ว ลู่อุ๊ยยนถึงค่อยผ่อนแรงลง

คนหน้าบากถูกดัดนิ้วอย่างแรงจนขยับตัวไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่ง ลู่อุ๊ยยนตีมือเขาเหมือนไม่เคยมีเรื่องเกิดขึ้น ตีดังเพียะแล้วยัดบุหรี่ที่เพิ่งคั่นออกมาได้ใส่มือคนหน้าบาก "พีเตา บุหรี่สักตัวใหม่"

คนหน้าบากคำคำว่าแม่นายสิอย่างไซมงโงงเงงอยู่ในใจ

อยู่ดีๆ ก็มาดัดนิ้วชาวบ้าน

แถมดัดแล้วยังตีมือเขาก่อนสูบบุหรี่อีก นี่มันใช่เรื่องที่คนเขาทำกันจ้ะหรือ หน้ายังมียางอายุอยู่หรือเปล่า

"ขวางเส้นทางทำมาหากินของคนอื่นเท่ากับฆ่าพ่อฆ่าแม่เขาอะ ทำไม่ถึงไม่ไปร้องเพลงของตัวเองล่ะ ซอบมาระรานฉันอยู่นั้น ฉันบอกนายแล้วไงว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาย"

คนหน้าปากโมโหจนเสียงเริ่มสั่น แต่เขายังคงจับนูหรือมาคาบไว้ในปาก ก่อนจะถูกขื่นจากบันไดข้างทางพลางนวดนิ้วขณะพูดพร้อมหมุนตัว ผลก็คือเห็นคนที่บนหน้าเขียนคำว่า 'เหล่าจื่อจะอัดแก' ที่ขวางเส้นทางทำมาหากินของเขาเดินหนีไปไกลสามสิบเมตรแล้ว

เมื่อเห็นแบบนั้น เสียงของคนหน้าปากเลยสั่นหนักขึ้น นูหรือที่คาบอยู่ในปากสั่นจนร่วง "หนีเหวอ! เก่งจริงก็อย่าหนีลืวะ!"

ลูเหยียนแบกกระเป๋าที่ตารุ่แสงจากไฟริมทางส่องศีรษะของเขา ดูราวกับเปลวไฟสีแดงม่วงที่ตั้งเป็นก้อนสูงร่วมยี่สิบเซนติเมตรท่ามกลางแสงจ้า เส้นผมทุกเส้นถูกส่องจนเป็นมันวับ

ชายหนุ่มชูมือขึ้น โบกมือหย็อยๆ กลางอากาศ มีเสียงลอยกลับมาว่า "ไปแล้วนะครับ พี่เตา วันนี้ผมมีธุระ ไว้คราวหน้าผมค่อยมาเคลียร์บัญชีเก่ากับพี่"

คนหน้าปากต่ากราด โยนนูหรือทิ้งพื้นแล้วเหยียบซ้ำพร้อมทั้งไล่ตามไป ทว่าขาทั้งสองข้างของเขานั้นก้าวไปสองก้าวก็ไม่ว่าจะได้ระยะเท่ากับก้าวเดียวของคนคนนั้น เนื่องจากสมรรถภาพของทั้งสองคนแตกต่างกันมาก คนหน้าปากตามไปได้แค่ครึ่งทางก็ตามต่อไม่ไหว พอมาคิดๆ ดูแล้ว ถ้าทำให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่ย่อมไม่เป็นผลดีต่อตัวเขา คนหน้าปากเลยหยุดเท้าเอว แล้วพูดเสียงหอบ "เคลียร์บัญชีเก่าบ้าอะไร รีบไล่หัวไปเลย!"

ลูเหยียนถึงค่อยผ่อนฝีเท้าให้ช้าลง เมื่อไปถึงสี่แยกก็เลี้ยวเข้าไปทางขวา ข้างหน้านั้นห่างออกไปไม่ไกลคือย่านพักอาศัยหมายเลขเจ็ด หรือที่เรียกสั้นๆ ว่าไซนเจ็ด

ที่นี่ตั้งกันแบบตามใจชอบ ชื่อของย่านพักอาศัยมักต้องตั้งตามลำดับก่อนหลัง แต่ตอนนี้มันเป็นย่านที่ต้องฝันทนจำใจอยู่กัน...เนื่องจากเมืองชยาจิงพัฒนาเป็นเมืองใหม่เกรดเอแล้ว เขตชยาเจิงที่ดูเป็นประชากรระดับกลางจึงเป็นอุปสรรคต่อการสร้างภาพลักษณ์ ทำให้เมื่อสองสามปีก่อนมีการรอกนโยบายสนับสนุนให้ธุรกิจเอกชนกว้านซื้อที่ดินไปพัฒนา

ไซนเจ็ดเลยถูกรื้อถอนออกไปพอสมควร รอบๆ มีแต่เศษซากปรักหักพัง

หนองน้ำและเหล็กเส้นทับซ้อนจนกลายเป็น 'เนินดินบนหลุมศพ'

พื้นที่ละเทะ รกร้างจนแทบราบเป็นหน้ากลองแบบนี้มีอาคารหนึ่งหลัง...

'ไม่สิ อาคารครึ่งหลังตั้งอยู่

ข้างตึกเขียนว่า 'อาคารหมายเลขหก ยูนิตที่สาม'

ศบอ.ย.บ

บทที่ 2

ลู่เหยียนเดินขึ้นตึกไปได้ไม่นานก็มีคนมาเคาะประตูดังปังๆ
"พี่เหยียน พี่เหยียนอยู่หรือเปล่า!"

"พี่!"

"พี่ สนใจผมหน่อย!"

ลู่เหยียนกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า มีอออยู่บนเข็มขัดหนัง ซิปกางเกงยีนหลุดลงไป
ครึ่งหนึ่งแล้ว เขาจำต้องรูดกลับขึ้นมาอีกครั้ง "จางเสี่ยวฮุย มีธุระอะไร"

เด็กหนุ่มที่เขาแต่เคาะประตูอยู่ข้างนอกเมื่อเห็นประตูเปิดก็รีบดึงมือกลับ
แทบไม่ทัน

เขายังเด็กมาก อายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดปี สวมรองเท้าแตะแบบคิบบ
ปังๆ คู่หนึ่ง ถึงกาวจะหลุด แต่เด็กหนุ่มยังใส่ได้สบายมาก เขาเกาศีรษะ
ยื่นของในมือที่ซ้อนทับกันเป็นก้อนเต้าหู้ออกไป "คือี่ครับ วันนี้ในตึกมีประชุม
ป่าจางวานให้คนเอนี้กลับมาจากโรงพยาบาล เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากป่า
แต่ตอนประชุมพี่ไม่อยู่ พຽ่งนั้นคนของบริษัทหรือถอนจะมาอีกรอบ...แม่เจ้า
ผมของพี่!"

เขาพูดพลางชูนิ้วโป้ง "สุดปัง!"

จางเสี่ยวฮุยพูดไม่ผิด ถึงผมทຽงนี้จะดูไม่เหมือนมนุษย์มนา และการที่
ใครเอาไม้กวาดมาวางบนศีรษะแบบชี้ฟ้าคนคนนั้นต้องดูอุบาทว์แน่นอน แต่
ลู่เหยียนกลับต่างออกไป

จางเสี่ยวซุยยังจำตอนที่ตนเพิ่งย้ายเข้ามาในตึกนี้เมื่อสองปีก่อนได้ ตอนนั้นใกล้วันไหว้พระจันทร์ เด็กหนุ่มเลยเตรียมเอาขนมไหว้พระจันทร์ หลายกล่องไปให้เพื่อนบ้าน ตั้งแต่ชั้นหนึ่งจนถึงชั้นบนสุด ตอนเคาะประตูห้อง หกศูนย์สอง จางเสี่ยวซุยได้พบลู่เหยียนครั้งแรก เขาถึงกับมึนงงไปเล็กน้อย umpyaw เจาะคือ ต่างหูเรียงแถว บนตัวมีกลิ่นอายบางอย่างที่ทำให้รู้สึกถึงความ เป็นหัวขบถอีกด้วย

ชายumpyawหรือตามองจางเสี่ยวซุยแล้วพนครันออกจากปากหนึ่งที่ 'มาใหม่หรือ'

ควันนั้นทำให้จางเสี่ยวซุยลืมนไปเลยว่าตัวเองมาทำอะไร เวลานี้umpyawของชายคนนั้นเปลี่ยนเป็นไม้กวาดซี่ฟ้าหลากสีสวยงาม ไปแล้ว

จางเสี่ยวซุย "พี่เหยียนครับ พี่เล่นแฉพๆ Kuaishou* หรือครับ"

ขมับของลู่เหยียนแดงตัวตุ่มทันที

จางเสี่ยวซุยรู้ว่าทุกคนต้องออกไปทำงานด้วยความยากลำบากเลย พุดให้กำลังใจ "ช่วงนี้กลุ่มจั้งอ้าย** กำลังตั้ง พี่มีทั้งฝีมือแถมหน้าตาดีเด่น กว่าใคร ต้องตั้งใน Kuaishou แน่นอนครับ"

"เสี่ยวซุย" ลู่เหยียนมองเขาอยู่พักหนึ่ง แล้วกระดิกนิ้วเรียกเด็กหนุ่ม "มานี่หน่อยซิ"

จางเสี่ยวซุยเริ่มสัมผัสได้ถึงอันตราย "ผม...เอิ่ม...อยู่ดีๆ ก็นึกได้ว่าตัวเอง มีธุระ"

"นายมีสมองหรือเปล่า" ลู่เหยียนงอนิ้วดีดหน้าผากจางเสี่ยวซุยโดย ไม่อ้อมแรง "อย่างฉันเนี่ยจะเล่น Kuaishou?"

จางเสี่ยวซุยกุมหัว "ไม่ครับ ไม่ๆ ผมผิดไปแล้วครับพี่เหยียน"

ลู่เหยียนทำท่าจะดีดอีก แต่พอเห็นจางเสี่ยวซุยหลบตา เขาก็คลายมือ แล้ววางบนไหล่ของเด็กหนุ่มเบาๆ "เอาละ ขอบใจที่วิ่งมา ฟรุ้งนี้ฉันน่าจะอยู่

* Kuaishou เป็นแอปพลิเคชันของจีน สำหรับลงคลิปวิดีโอสั้นๆ คล้าย TikTok

** กลุ่มจั้งอ้าย เป็นชื่อที่ใช้เรียกกลุ่มคนที่ชอบแต่งตัวแนวฟังกีรอก

ถ้าพวกเขาคล้ามา..."

จางเสี่ยวฮุยเคาได้ว่าลู่เหยียนกำลังจะพูดอะไร ในสมองมีแปดประโยคผ่านเข้ามา แต่ผลคือเขาเคาไม่ถูก

ลู่เหยียน "...ฉันจะอัดพวกเขาเอง"

ความสัมพันธ์ภายในตึกนี้แปลกประหลาด ทุกคนต่างเป็นผู้เช่าที่จ่ายเงินค่าเช่าล่วงหน้าหนึ่งปี แต่อยู่ดีๆ ย่านพักอาศัยนี้กลับถูกบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งซื้อไปเพื่อพัฒนาที่ดินโดยที่เจ้าของไม่บอกสักคำ แถมยังหอบเอาเงินค่าเช่ากับค่าชดเชยหนีไปด้วย

เดิมที่มีปัญหาแค่เรื่องการเช่า แต่การแสดงออกของคนทีทางบริษัทใหญ่ส่งมาเจรเจ้านั้นแย่มาก ทำให้คุยกันได้ไม่ถึงสองประโยคก็มีการลงไม้ลงมือ ฝ่ายนั้นผลักป่าจางที่อยู่ชั้นหนึ่งล้มจนต้องเข้าโรงพยาบาล

ความเกลียดชังจึงเริ่มขึ้นด้วยสาเหตุนี้

ถ้าอยากรู้กันว่าใครประมือด้วยยากกว่ากัน ก็เป็นคนทีเช่าห้องพักราคาถูกซึ่งอยู่มานานกลุ่มนี้ที่ไม่เคยสู้แล้วแพ้

การแสดงทีถูกกำหนดไว้ในคืนนี้ถูกเลื่อนออกไปเป็นพรุ่งนี้ทำให้แผนกลับไปเก็บกระเป่าก็ตารึเพื่อออกไปที่ผับของลู่เหยียนล้ม เขาอนบนเตียงหวังจะหลับสักงีบ แต่เพื่อไม่ให้โดนผม เขาจึงต้องรักษาระยะห่างจากพื้นเตียงด้วยการนอนขดตัวในลักษณะนี้ไปทั้งคืน

เข้าตุ่วันต่อมา

ที่นี่ไม่เหมือนที่อื่น หลังโซนเจ็ดถูกรื้อถอน ในละแวกใกล้เคียงจึงไม่มีร้านอาหาร ต่อให้เป็นตอนเช้า แผงขายอาหารเช้าก็ไม่มาเปิดร้านที่นี่ ทำให้ทั้งโซนเจ็ดดูเหมือนโซนร้าง

ลู่เหยียนนอนเร็วทำให้ตื่นเช้า ยังไม่ถึงหกโมงเขาก็ลุกขึ้นมาต้มบะหมี่ เขาเติมน้ำใส่กา และในระหว่างที่รอให้น้ำเดือด ชายหนุ่มก็นั่งเอาหลังพิงเตาตรงเคาน์เตอร์ ก่อนจะจุกคิดท้วงทำนองหนึ่งขึ้นมาได้เลยเคาะนิ้วกับกระเบื้องเป็นพักๆ

ส่วนมืออีกข้างผลักเปิดหน้าต่างซึ่งอยู่ด้านข้าง

แม้สภาพแวดล้อมที่นี่จะไม่ดี โดยเฉพาะไซนของพวกเรา แต่ถ้ามองจากตำแหน่งของกลุ่มเหยียนในเวลานี้จะเห็นพระอาทิตย์ลอยขึ้นมาจากเส้นขอบฟ้าได้ แสงสว่างอาบย้อมท้องฟ้าครั้งหนึ่งให้เป็นสีแดงสว่างไสว

กลุ่มเหยียนมองมันอยู่พักหนึ่งแล้วจึงดึงสายตาดูกลับมา ที่นี่ยังคงเป็นเขตชงย่าเจิง และเศษซากยังคงเป็นเศษซาก... ทว่าสายตาของเขากลับไปเห็นรถคันหนึ่งเข้า

หน้าซุ้มประตูไซนเจ็ดที่ถูกเรือจมนและทะเลมีรถสปอร์ตสีเทาเงินคันหนึ่งจอดอยู่ ซึ่งส่วนท้ายรถถูกปรับแต่งให้ชนตกระตึง ดูแล้วราวกับจะเหาะขึ้นฟ้าได้

มันเป็นรถที่ไม่น่าจะมาโผล่อยู่ที่นี้ รถที่วิ่งกันอยู่บนถนนแคว้นนี้ถ้าไม่ใช่จักรยานไฟฟ้าก็เป็นรถมือสอง ทว่าตั้งแต่ไฟหน้ายื่นท้ายรถคันนี้ลั่นมีคำว่า 'ผิดแปลกแปลกแยก' สีคำฉายชัด

เมื่อวานจางเสี่ยวฮุยบอกว่าใครจะมานะ

...'พวุงี้คนของบริษัทที่เรือถอนจะมาอีกรอบ'

มาซะเข้าเซี่ยว กลุ่มเหยียนคิดในใจ

คนตึกนี้ออกไปแต่เข้าตรู่กลับมาก็ตึกตึ้น ต่างคนต่างทำงาน มีกันทุกสายอาชีพ

แต่โดยรวมแล้วคนตึกนี้ทำงานไม่ต่างกันมากนัก

กลุ่มเหยียนมองรอบสุดท้าย เมื่อแน่ใจว่ามีรถมาจอดที่นี้แค่คันเดียวข้างหลังไม่มีรถชุดขนาดใหญ่ตามมาอีก และดูไม่ใช่การชมขวัญ เขาก็ฮัมเพลงแล้วเลื่อนสายตาไปมองไอร้อนที่ลอยออกจากหม้อ ขณะใช้ช้อนนิ้วเคาะกระเบื้องเย็นเฉียบ

กลุ่มเหยียนถอนนิ้วเคาะกระเบื้องอย่างได้อารมณ์ พอเริ่มคันมือนิดๆ ก็หยิบกีตาร์ที่แขวนอยู่บนผนังลงมา

ห้องที่เขาอยู่เป็นห้องเดี่ยวขนาดเล็ก พื้นที่ประมาณสี่สิบตารางเมตร เครื่องเรือนมีอยู่ไม่กี่ชิ้นซึ่งต่างมาอยู่รวมกันได้ก็น่าอัศจรรย์

ส่วนใหญ่พื้นที่ภายในห้องขนาดไม่ถึงสี่สิบตารางเมตรนี้ใช้วางเครื่องดนตรี มีกีตาร์สองสามตัว กีตาร์ไฟฟ้าที่ไม่รู้ว่าไปควานหาจากตลาดของมือสองที่ไหน กับแผ่นซีดีหลากหลายแบบ

ลูเหยียนนักร้องนำที่กำลังต้มน้ำร้อนนอกคอกีตาร์ เสียบไฟ ไล่สายจากบนลงล่าง

แล้วเขาก็ไล่สายตามทำนองที่ฮัมเป็นรอบที่สอง

ลูเหยียนไม่ได้สังเกตเห็นว่ารถคันที่ดูเหมือนจะเหาะได้คันนั้นดับเครื่องยนต์แล้ว และอีกครังนำที่ต่อมา ประตูหลังก็เปิดออก

ชายคนหนึ่งก้าวลงจากรถ

บนข้อมือของเขาสวมนาฬิกาที่หน้าปัดเป็นแบบฝังเพชร เสื้อผ้าที่สวมคือเสื้อเชิ้ตสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีต แขนเสื้อเชิ้ตถูกพับขึ้นสองสามส่วนแบบตามใจฉันเอามากๆ เผยให้เห็นข้อมือครึ่งหนึ่ง บนแขนเสื้อที่พับขึ้นมาปรากฏรอยเปื้อนจางๆ ที่เห็นได้ไม่ชัด เป็นรอยต่างสีเบจหนึ่งรอย แต่ถูกสีดำขับเน้นให้ชัดขึ้นมา

"ลูกพี่ จะเข้าไปจริงๆ เหรอ" หน้าตารถลดลง ศีรษะหนึ่งมุดออกมาทางด้านคนขับ เจ้าของศีรษะยิ้มผมทั้งหัวเป็นสีแดง คนผมแดงมองซ้ายมองขวา แล้วถอนหายใจ "ผมเพิ่งเคยมาโซนนี้ครั้งแรก นี่มันที่คนอยู่เหรอ นี่มันดีกันอันตรายชัดๆ ดูใกล้ฟังแล้ว"

ข้างหน้าเป็นซุ้มประตูครึ่งอันซึ่งฟังแล้ว

บ้อมยามหน้าประตูถูกรื้อ

ถนนที่เดินมีพื้นราบอยู่ไม่กี่ก้าว

สรุปคือยับเยินทุกที่

คนที่ลงจากรถเพียงมองสภาพแวดล้อมโดยรอบแวบหนึ่ง เขาไม่ได้ทำตัวโอเวอร์แบบคนผมแดง แต่กลับถึงขั้นไร้อารมณ์ความรู้สึก

เขาดูท่าจะอารมณ์ไม่ดีเอามากๆ ชายหนุ่มควานหาหูหรือออกมาหนึ่งของกัมหน้า ใช้ปากกัดเอาหูหรือหนึ่งตัวออกมา แต่เห็นได้ชัดมากกว่าความรำคาญใจ

ที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้เกี่ยวกับซากตึกตรงหน้า

"ไฟ" เชี่ยวหังคาบบุหรีไว้พลางเอ่ย

คนผมแดงเข้าใจทันที รีบล้วงเอาไฟแช็กออกมาจุดฟี่บ ใช้สองมือ
ประคองออกไปทางหน้าต่างรถ "ตรงนี่!"

เชี่ยวหังก้มตัวไปจุดบุหรี

ควันลอยคลุ้งอยู่เบื้องหน้าคนผมแดง

พอคนผมแดงจุดบุหรีให้เชี่ยวหังเสิร์จก็โยนไฟแช็กไปไว้บนเบาะข้างคนขับ
มือทั้งสองข้างวางบนพวงมาลัย ลูบไล่มันไปมาเหมือนกำลังลูบคลำผู้หญิง
คนหนึ่ง "รถคันนี้ของพี่เจ๋งมาก เป็นความฝันสูงสุดของผู้ชาย ขับมันส์ชะมัด!
ลูกพี่ ผมขอเอาไปขับแถวนี้อีกสักสองรอบได้ไหม"

"ดีจั่งจื้อ"

คนผมแดงที่ได้ยินชื่อของตัวเองอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวเอ่ย "ครับ?"

เชี่ยวหัง "ใส่หัวไป"

ดีจั่งจื้อ "..."

"ใส่หัวไปลูพี่ว่าแถวนี้มีซูเปอร์ 'ใหม่' เชี่ยวหังสูบบุหรีพลางเดินห่างออกไป
สองก้าว แล้วพูดเสริมว่า "แล้วซ็อนมผงสูตรสำหรับเด็กแพ้นมวัวกลับมาด้วย"

"ลูกพี่ อย่าพูดอะไรแบบครึ่งๆ กลางๆ ลี" ดีจั่งจื้อบอก

เชี่ยวหังเดินไปที่ใต้ตึกหลังนั้น ไม่รู้ว่าอาคารหลังนี้สร้างขึ้นเมื่อไหร่ แต่
เหมือนเคยมีคนมาตีกันที่ประตู ทำให้ประตูทางเข้าออกโย้ แต่ผลักที่เดียวก็พัง
ชายหนุ่มมัมมือ ในมือมีกระดาษหนึ่งแผ่น บนกระดาษเขียนว่า 'ย่าน
พักอาศัยร่วม อาคารหมายเลขหก ยูนิตที่สาม ห้องหูกศุนย์หนึ่ง'

[ลูพี่ เมื่อก็บอกว่านมผงอะไรนะ] ดีจั่งจื้อขับรถออกไปไกลได้ห้าร้อย
เมตรแล้วถึงค่อยโทรหาเชี่ยวหัง [ทอมมี? แบรินด์เมืองนอกหรือ]

"นมผงสูตรสำหรับเด็กแพ้นมวัว แพ้นมนะ" เชี่ยวหังขยี้ดีบบุหรีที่เหลื่อ
เกินครึ่งตัว

[ผมกำลังไปแล้ว] ดีจั่งจื้อเหยียบคันเร่ง [เจ้าหนูกินนมสูตรปกติแล้วแพ้

ได้ด้วย? ผมจะรู้ได้ยังไงล่ะว่าแค้นผมจะเรื่องมากขนาดนี้ พี่เพ็งจะเลี้ยงเด็ก
ได้ไม่กี่วันยังรู้เยอะ...]

เซียวหวังวางสาย

ถึงแม้เสียงพูดจ้อของต๋ำจ้งจ้อจะหายไปจากข้างหูแล้ว แต่โลกก็ไม่ได้
สงบขึ้นด้วยสาเหตุนี้ เพราะในเวลาเดียวกันนี้มีเสียงกีตาร์ดังมาจากบนตึก
ระลอกหนึ่ง เสียงแว่วๆ นั้นกระตุ้นอารมณ์อย่างมาก ทั้งยังส่งพลังมาอย่าง
รุนแรงราวกับผ่าอากาศออกเป็นสองส่วน

กีตาร์ไฟฟ้า

เพียงแต่ทักษะการเล่นกับอุปกรณ์ไม่เข้ากันอย่างสิ้นเชิง ดัดแบบตืดๆ ชัดๆ
จนเรียกได้ว่าเป็นเสียงปีศาจ ในระหว่างนั้นมีเสียงหอนกับเสียงผิดคีย์เพราะ
กดนิ้วไม่แน่นดังออกมาด้วย...ถ้ามีการแบ่งระดับการเล่นกีตาร์ คนที่เล่นอยู่
ตอนนี้อาจไม่มีคุณสมบัติเข้าแข่งขัน

เพราะเขาดีได้ระยำตาบอน

ในโถงทางเดินแคบๆ มีโบริปลิวิตติคอยู่เต็มไปหมด และมีภาพกราฟิตี้
ที่ใช้สีแดงพ่นแบบมั่วซั่ว ความเสื่อมโทรมแบบเฉพาะตัวของเขตชยาเจิงได้
แสดงออกมาผ่านรอยแยกบนผนังแบบไม่จำเป็นต้องอธิบาย

สิ่งที่แสดงตัวออกมาพร้อมกันคือเสียงกีตาร์ที่มีพลังสังหารรุนแรงมาก
ขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อเซียวหวังเดินขึ้นไปถึงชั้นหก เสียงกีตาร์ทำลายโลกก็อยู่ใกล้เข้ามา
ห่างเพียงแค่นั่งที่ดูไร้ประสิทธิภาพกันเท่านั้น

จากเสียงกีตาร์เปลี่ยนเป็นการกดเพื่อไล่เสียง คาดว่าคงอยากโชว์ทักษะ
แต่ไม่มีอะไรให้โชว์

"..."

เสียงกีตาร์หยุดไปสองอึดใจ ก่อนเซียวหวังจะได้ยินเสียงฮัมเพลงแว่วๆ
ดังอยู่ในอากาศที่ลอยตัวออกไป

เสียงผู้ชาย

เนื้อเสียงไม่เลว ร้องได้ตรงจังหวะ ดีกว่าดีดกีตาร์เยอะ

ลูเหี้ยนเล่นโน้ตสุดท้ายเสร็จก็หลับตาอย่างเต็มตัว อารมณ์ยังคง
พลุ่งพล่านอยู่ ต้องใช้เวลาสามวินาทีเต็มๆ กว่าที่เขาจะลืมตา

ชายหนุ่มสะบัดข้อมือซ้ายเบาๆ โน้ตที่กำลังเขียนอยู่ถูกปรับแก้สองสามตัว
เขาเอากีตาร์ไปแขวนไว้ที่เดิม เหน็บร้อนไส้ด้วยบะหมี่แล้วเอาซามปิดเป็นฝา

ลูเหี้ยนอ่านโน้ตที่กำจนหน้ากระดาษเป็นลายพร้อยอยู่ชั่ววู้อึดใจหนึ่ง
วางแผนว่าจะตั้งชื่อ เขาเลยหยิบปากกาเขียนอักษรสองตัวที่ตำแหน่งบนสุดว่า
'ไบยบิน'

แต่รู้สึกว่ามันยังไม่ใช่

ก็ขีดทิ้ง

เขาเขียนอีก 'เหินกันวัยรุ่น'

...?

ไม่ได้เรื่องเลยแฮะ จะเล่นมุกหรือไง

'ร้อน'

ขีดไปขีดมาสี่ห้าครั้ง สุดท้ายจึงเหลือแค่อักษรตัวโตที่เขียนแบบสบายๆ
บนหัวกระดาษว่า 'ยังคิดไม่ออก'

ลูเหี้ยนตบกระดาษลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ส่งข้อความไปหาหลี่เจิ้น

เพื่อไม่ให้หลี่เจิ้นเมินตั้งแต่แรกเห็น ลูเหี้ยนจึงหาอีโมติคอนสติกว่าอัน
จากในคลังอีโมติคอนมาส่งไปให้ชุดหนึ่งก่อน เขาทำเรื่องป่วนทำนองนี้ได้
คล่องมือมาก

[ลูเหี้ยน ปูนายสิ!] หลี่เจิ้นโทรมาอย่างไร

ลูเหี้ยน "อย่าเอาแต่ถามถึงปู่ฉินสิ ปู่ฉินสบายดี สุขภาพแข็งแรง
กินอึมนอนหลับ"

[...] หลี่เจิ้นอดรันทนไม่ไหวแล้ว [นี่เพิ่งจะก่ิมง ฉันทกำลังนอน แต่นาย
ดันมาปลุกฉันให้ตื่น!]

"เห็นเพลงใหม่แล้วหรือยัง"

หลี่เจิ้นรู้สึกสติกระเจิดกระเจิงพร้อมทั้งรู้สึกแปลกใจในเวลาเดียวกัน
[คอยเดี๋ยวนะ ฉันจะดูเดี๋ยวนี]

ยังไม่ดูยังพอว่า พอดูแล้วยิ่งย่อยยับ

[นี่มันเรื่องบ้าอะไร นายเขียนอะไรมาซะ...ฉันบอกนายก็ครั้งแล้วที่เขียนหนังสือบ้าบอแบบนี้ไม่มีใครเขาอ่านออก เขียนให้มันดีๆ หน่อยได้ไหม แม่วิ้ยขอฉันดูหน่อยสิ ฉันอ่านได้แค่ชื่อเอง!] ยิ่งพูดเสียงของหลี่เจิ้นยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเขาพยายามอีกหน่อยน่าจะไปร้องโซปราโนได้เลย [ชื่อ...ยังคิดไม่ออก!]

ลูเหยียนลูบคอ "อ่านไม่รู้เรื่อง งั้นให้ฉันเล่นให้ฟังดีไหม"

หลี่เจิ้นเงยบกริบเหมือนคนตาย

อันที่จริงมาตรฐานการเขียนเพลงของลูเหยียนนั้นถือว่าดีมาก ระหว่างความมานะพยายามกับพรสวรรค์ เขาคือแบบที่สาม คือคนที่มีพร้อมทั้งความมานะพยายามและพรสวรรค์ ในฐานะนักร้องนำเขาร้องเพลงได้ดีเยี่ยม การที่วงของเขาไม่มีอิทธิพลอยู่ในย่านนั้นและเป็นที่รู้จักในชื่อ 'วงจอมปีศาจ' ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเหตุผล เพียงแต่ลูเหยียนจะส่งฉบับร่างที่ไม่มีใครอ่านเข้าใจมาทุกครั้ง ถ้าฟังแค่ฉบับร่างยังพอรับได้ ถ้าไม่ฟังที่เขาเล่นก็จะไม่เข้าใจเลย... แต่เขาดีก็ดีกว่าได้ช่วยมากจริงๆ

หลี่เจิ้นตื่นเต็มตา ไม่เหลือความหวังอีกต่อไป

[ฉันยังไม่ตื่นดี] หลี่เจิ้นอธิบาย [เหยียนเออร์ ฉันมีความรู้สึกว่าถึงนัดอันนี้ของนายจะดูสับสน แต่ความจริงแล้วไม่ได้เป็นแบบนั้น เมื่อที่ฉันไม่ได้ใช้ความรู้สึกไปจับเอง]

ลูเหยียน "งั้นลองใช้ความรู้สึกอีกทีนะ"

หลี่เจิ้น [ได้ ฉันจะใช้ความรู้สึกไปจับก็แล้วกัน]

หลังวางสาย ลูเหยียนพับกระดาษไปแปะที่ตู้เย็น ตอนจะเปิดฝาเบะหมี เขาพลันอุกคิดได้ว่าซามที่ใช้เป็นฝาถ้วยเบะหมีใบนี้เป็นของที่ยืมมาจากห้องตรงข้ามเมื่อหลายวันก่อน

คนที่อยู่ห้องตรงข้ามเป็นสาวโสด ผมหยาว เพิ่งย้ายมาได้ไม่ถึงครึ่งปี ลูเหยียนไม่รู้แม้แต่ชื่อของเธอ โดยปกติหญิงสาวมักไม่ค่อยพูด ตอนกลางคืนไม่รู้ว่าไปไหน และตอนกลางวันเธอจะกลับมาประมาณเที่ยงๆ แต่ก็ไม่ค่อยได้เจอหน้ากัน

ผู้เขียนก็จะเอาสามไปคืนให้เธอก่อนที่เขาจะลืม และก่อนออกจากห้อง เขายังเลือกส้มสองสามลูกจากถาดผลไม้สามแล้วเปิดประตู...

ภายในอาคารผู้ฟังของพวกเขา

บนระเบียบทางเดินแคบๆ ของชั้นหก

ณ ที่แห่งนี้ เวลา นี้ มีคนที่น่าสงสัยอย่างยิ่งยืนอยู่คนหนึ่ง เป็นผู้ชาย

ศิวอัยยา

บทที่ 3

นอกจากจะน่าสงสัยแล้ว คำขยายความอีกหนึ่งอย่างที่ตั้งขึ้นมาจากสมองของลู่อุเอี่ยนในแวบแรกที่เห็นเขาคือ 'แพง' ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าผู้ชายคนที่อยู่ตรงหน้าเขาคอนี้ดูประณีตมาก เวลาที่หลุบตามองผู้อื่นให้ความรู้สึกเย็นชาห่างเหินอย่างบอกไม่ถูก เหมือนไม่มีอะไรอยู่ในสายตาของเขา ดูยิ่งผยองและเอาเรื่องอย่างที่สุด

สำหรับคำว่า 'แพง' นี้จะใช้คำบรรยายเพื่อขยายความแบบไหนนั้น น่าจะใช้คำที่ห่อหุ้มเป็นประจําว่า 'ออร่าแบบใส่ของแพงลวยราคาสิบลยวนออกมาได้ดูเป็นหนึ่งในแสนยวน'

ลู่อุเอี่ยนจับคู่ชายหนุ่มกับรถแต่งสีเทาเงินคันที่อยู่หน้าตึกเมื่อก็
รถคันนั้นเป็นของเขานั่นแหละ

คุณชายใหญ่จากบ้านไหนล่ะ

ใช้ลูกชายเจ้าของบริษัทหรือถอนหรือเปล่า

คราวนี้มากันกี่คน คิดจะหาเรื่องด้วยใช่ไหม

สมองของลู่อุเอี่ยนทำงานเร็วจี๋

...เพียงแต่ถ้าดูจากสองคนนี้ ลู่อุเอี่ยนกลับดูเหมือนคนที่น่าสงสัยมากกว่า

เพราะได้รับการปกป้องดูแลเป็นอย่างดีทำให้ผมทรงพั้งก์หรือหลากหลายดีบิตบิถือนของลู่อุเอี่ยนยังคงเหมือนตอนที่ทำสำเร็จใหม่ๆ สเปรียจัดแต่งทรงผม

ที่ชัดเจนเมื่อวานยังติดทนตึจนถึงวันนี้ ผมทรงไม้กวาดที่หน้าตาเหมือนเปลวไฟ
ยังคงตั้งสูง

ผมทรงนี้ของเขาสร้างแรงใจมียิ่งกว่าเสียงกีตาร์เมื่อกี้เสียอีก

ลู่เหยียนที่ดูเถื่อนมากยืนอยู่ตรงประตู เขาจึงทำลายความเยียบก่อน
"คุณเป็นใคร"

ชายคนนั้นตอบ "ผมมาหาคน"

สมองของลู่เหยียนคิดถึงคนที่อยู่ชั้นนี้รอบหนึ่ง และยังคงมีท่าทีสงสัย
ในคำบอกเล่าที่ว่าจะมาหาคน

คนที่อยู่ตึกนี้ห่างไกลกับคำว่า 'อภิมหาเศรษฐี' สามค่านี้นอกจาก
ลูกกำพร้ากับแม่ม่าย ที่เหลือล้วนเป็นพวกยากจนข้นแค้น เมื่อหลายวันก่อน
ผู้หญิงที่อยู่ชั้นล่างถูกแม่ซึ่งเดินทางมาเป็นพันลี้ตบสองขาด เนื่องจากเธอ
ไม่ยอมให้เงินน้องชายไปซื้อบ้าน

"หาใคร หกศุนย์อะไร" ลู่เหยียนถาม

"หกศุนย์หนึ่ง" ถึงจะไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า แต่เห็นได้ชัดว่าคนคนนี้
เริ่มรู้สึกรำคาญแล้ว

"คุณมาหาพี่น้องทำไม" ลู่เหยียนคิดชื่อมั่วๆ ขึ้นมาหนึ่งชื่อ เขาลังเลระหว่าง
ชู้ยฮวากับเสี่ยวหงอยู่สองวินาที

"..." ชายหนุ่มบอก "คุณยุ่งอะไรด้วย"

"เธอออกไปข้างนอก" ผิดคาดที่ลู่เหยียนไม่ได้ถามต่อ เขาเบี่ยงตัว
"อีกเดี๋ยวกกลับ คุณชื่ออะไร"

"ผมแซ่เซียว"

ลู่เหยียนพยักหน้า ล้วงมือถือออกมาเงิบๆ แล้วกดเปิดวีแชตเพื่อ
หาหน้าสนทนาของจางเสี่ยวซุย "ได้ ผมจะโทรบอกเธอให้ คุณจะเข้าไปนั่ง
ในบ้านผมก่อนไหม"

"ขอบคุณ" น้ำเสียงของเซียวหังอ่อนลง "ผมยืนรอตรงนี้..." ได้

เพียงแต่เขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกลู่เหยียนจับบิดแขน กดติดผนัง!

ลู่เหยียนใช้มือข้างหนึ่งตรึงข้อมืออีกฝ่ายไว้ จับเซียวหังหันหลังอย่าง

บีบบังคับ ทำให้หน้าของเซียวหังแนบติดกับภาพกราฟิที่สี่สีแดงบนผนังทางเดิน
 ภาพกราฟิที่สี่สีแดงเป็นสัตว์ประหลาดที่มีเขี้ยวและปีก พอเซียวหังซันตาค
 ขึ้นมองก็เจอกับดวงตาของเจ้าสัตว์ประหลาดพอดี สองตาดำจึงเบิกโพลง
 ลู่เหยียนปล่อยของที่ถือไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง พลันเกิดเสียงดังแกร็ง
 เมื่อชามกับส้อมหล่นลงพื้น

เขาไม่ให้โอกาสอีกฝ่ายได้ตั้งตัว ใช้ข้อศอกกดคอเซียวหังไว้ แขนของ
 ลู่เหยียนไม่ค่อยมีเนื้ออยู่แล้วจึงแข็งมาก พอกระตุกข้อต่อที่ไหล่ออกมากดอยู่
 บนคอคนเลยทำให้เจ็บ

ทั้งสองคนตัวสูงไล่ๆ กัน มองจากมุมของลู่เหยียนจะเห็นหลังคอกที่
 ซ่อนตัวอยู่ใต้เสื่อเขี้ยวของชายหนุ่ม เขายื่นหน้าเข้าไปบอกว่า "พี่หองอะไร
 ฉันยังไม่รู้เลยว่าผู้หญิงห้องตรงข้ามชื่ออะไร แค่มุ่ชื่อมาหลอกนายให้เปิดช่อง
 ให้ฉันก็เท่านั้น ทำทางแบบนี้ทำไมถึงมาทำงานแบบนี้"

เซียวหังไม่เคยด่าคำหยาบมาแปดร้อยปีแล้ว แต่ตอนนี้ลู่เหยียนบีบให้เขา
 พุดมันออกมา เซียวหังหันหน้าไปบอก "นายเป็นบ้าหรือ"

พุดจบเขาก็สุดลมหายใจลึกๆ เข้าปอด "ฉันไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร แต่ฉัน
 มีธุระกับเธอจริงๆ"

ทั้งคู่อยู่ใกล้กันมาก

ใกล้จนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกันอย่างชัดเจน

ตอนอยู่ตรงทางเดินเมื่อที่เซียวหังไม่ได้มองคนคนนี้ให้เต็มตา ตอนนี
 เมื่อมาดูดีๆ แล้ว นอกจากทรงผมเวอร์วังนั้น ใบหน้านี้ก็ดูดีอย่างน่าเหลือเชื่อ
 ที่สำคัญที่บอกว่าดีนั้นคือถึงแม้จะทำผมทรงฟังกี้ร็อก แต่เขายังคงดู
 ห่างไกลกับคำว่าอัปลักษณ์โดยสิ้นเชิง

สุดท้ายนายฟังกี้ก็ถามขึ้นว่า "มีธุระ? คิดจะตัดไฟหรือตัดน้ำล่ะ"

นายฟังกี้ถามอีกว่า "คราวนี้นายพาพวกมาด้วยกี่คน"

"ปล่อย"

"ฉันไม่ปล่อย"

"นี่ นายฟังกี้" เซียวหังโกรธจนขำ "ฉันจะพุดเป็นครั้งสุดท้ายนะ ปล่อย"

"...ฟังก์อะไร" ลู่เหยียนโกรธจนซ้ำเหมือนกัน "นายพูดอีกทีสิ"

เซียวหังทอดเสียงพูดซ้ำอีกครั้ง "นาย-ฟังก์"

"โอ๊ย" ลู่เหยียนลากเสียงยาว พูดเสียงซิลๆ "เชื่อฟังดีจริง"

ลู่เหยียนคิดแต่จะคุมตัวคนคนนี้ไว้เพื่อไม่ให้เขาหนีไปก่อนผู้อาศัยคนอื่นจะกลับมา คราวก่อนหลังบริษัทหรือถอนมา ทุกคนต้องรวมเงินกันเป็นค่ารักษาพยาบาลให้ป่าจาง โดยที่ทางนั้นไม่มีคำอธิบายอะไรเลย

เขาไม่อยากจะกำลังแก้ปัญหา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม หลังตะเกียกตะกายอยู่ในสังคมแบบนี้ ผ่านประสบการณ์มากมาย ลู่เหยียนยอมไม่ลงไม้ลงมือง่ายๆ เขาจึงใช้เพียงแค่ปากอย่างเดียว

ตอนแรกลู่เหยียนไม่ได้เห็นคนมาดคุณชายใหญ่คนนี้อยู่ในสายตา เพราะการมองคุณชายคนนี้ทำให้เขามีความรู้สึกว่าตอนที่เหล่าจื่อระหกระเหินอยู่ในยุทธภพ นายอาจจะยังกินนมอยู่บ้านอยู่เลย

จะทำให้มีมือชายข้างหนึ่งสั่นคลอนลมอะไรไม่ได้

และในจังหวะนี้เอง คนที่ถูกเขาตริ้งตัวเอาไว้แน่นก็ออกแรง ทำให้สถานการณ์พลิกกลับในช่วงพริบตา คนที่ถูกกดติดกับภาพกราฟที่ตีสีแดงบนผนังจนตาเหลือกกลายเป็นลู่เหยียนแทน

...บ้าเอ๊ย

ลู่เหยียนเหวอ

หมอนี่ขี้เป็นตัวยังนั้นหรือ

เซียวหังมีความรู้สึกที่เส้นประสาทส่วนที่เรียกว่า 'สติ' ในสมองของตัวเองมาถึงจุดที่ใกล้จะขาดเต็มที่แล้ว เขากดเจ้าตัวร่วนวายไว้พยายามคุยกับนายฟังก์นี่อีกครั้ง "ฟังก์นะ นายอาจเข้าใจผิด..."

พูดยังไม่ทันจบ ข้างล่างก็มีเสียงดังตึง

ไม่รู้ว่าประตูทางเข้าที่ไม่จำเป็นต้องมีกลอนขัดถูกใครผลักเปิด แต่คนตีผลึกนั้นแรงเยอะมาก ทำเอาเสียงประตูระแตกดังก้องทางเดินภายในตึก

ต่อมาคือคำหยาบคายที่ดังสนั่นกว่าเดิม

ชายเสียงแหบพูดคล้ายกับมีเสมหะอยู่ในปาก "เข้าเหย้ย รื้อเลย! รื้อคัตเอาต์!
ตัดสายไฟ!"

"ในตึกไม่มีคนหรว"

อีกคนตอบ "ไม่มีหรวก เราส่งคนมาดูแลแล้ว ออกไปทำงานกันหมด"

"งั้นก็ดี" คนคนนั้นหัวเราะ "ฉันไม่เชื่อหรวกว่าเที่ยงนี้จะจัดการพวกเขา
ไม่ได้"

"..." เป็นครั้งแรกที่ลู่เหยียนได้รู้ว่าอะไรคือกระโถดตลงแม่น้ำหวงเหอ
เพื่อล้างตัวยังงี้ก็ล้างไม่สะอาด*

ก่อนลู่เหยียนจะเปิดฉากต่อสู้กับบุคคลน่าสงสัย เขาส่งข้อความไปหา
จางเสี่ยวฮุยแค่สามคำว่า 'งานเข้าแล้ว' เขาไม่รู้ว่าในอาคารยูนิตที่สามจะมี
คนที่ได้รับข้อความแล้วรีบกลับมากี่คน

ปัญหาเกิดขึ้นเร็ว และมีคนจำนวนมาก

คนที่เดินเข้าตึกมาเป็นคนแรกคือชายที่ใส่สร้อยทองเส้นโต หน้าร้อน
อากาศร้อนระอุ เขาจึงใส่แค่กางเกงบ็อกเซอร์ลายดอกหนึ่งตัว ซึ่งมาด้วยความเร็ว
ปานสายลม ทั้งยังออกแรงมากกว่าคนของบริษัทรื้อถอนเสียอีก

นายสร้อยทอง "ฉันจะดูว่าใครกล้าแตะคัตเอาต์! ฉันจะเอาชีวิตหมาๆ
ของมัน!"

ความเร็วของประชากรผู้พักอาศัยในยูนิตที่สามพูดได้ว่าปานลมม้วน
เมฆปลิว แม้แต่จางเสี่ยวฮุยที่ไม่มีแรงจะฆ่าไ้ก็ยังสามารถล้มไปได้หนึ่งคน
สิบนาทีต่อมาคนที่ตั้งใจมารื้อคัตเอาต์ก็ถูกโยนไปกองไว้บนอกตึกเหมือน
กองผักกาดขาว คนอื่นๆ ก็ถูกพวกเขาจัดการ ปากตะโกนว่า "สามัคคีคือพลัง
ร่วมกันต้านคนนอก"

"เลือดของเรามันเดือดพล่าน! ปณิธานของเราเร้าร้อน!"

"ตะโกนตามฉัน ต่อต้านการรื้อถอน!"

"ต่อต้านการรื้อถอน!"

* กระโถดตลงแม่น้ำหวงเหอเพื่อล้างตัวยังงี้ก็ล้างไม่สะอาด เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงแก้ตัวอย่างไร
ก็ฟังไม่ขึ้น

"..."

"อาคารหมายเลขหก ยูนิตที่สาม! หน้าไม่อาย!"

"หน้าไม่อาย!"

คนผมดำร่วมยี่สิบคนล้อมวงกันซุ่มมืด ตะโกนที่หนึ่งก็ซุ่มมืดขึ้นฟ้าที่หนึ่ง ถ้าใครไม่รู้อาจเข้าใจว่าเป็นการชุมนุมของลัทธิไสยศาสตร์อะไรสักอย่าง

ลู่อื่นยืนอยู่หน้าสุด เป็นหงส์ในฝูงกา

เขาเป็นคนที่ดูร้ายที่สุดในกลุ่ม

นายสร้อยทองอยู่ข้างลู่อื่น ในมือถือกิ่งไม้ที่หยิบติดมือมาจากพื้น "ทุกคนคุกเข่า!"

นายสร้อยทอง "พวกแก อ๊า ซ่างไม่รู้สำนึกเลยจริงๆ...มนุษย์แรกเริ่มเดิมที ล้วนดีงาม สิ่งสำคัญที่สุดในการเป็นมนุษย์คือความดี อะไรทำให้พวกแก เดินทางผิด นี่ฉันว่าแกอยู่นะ เงยหน้าขึ้น"

จางเสี่ยวฮุยยืนอยู่หลังเขาเป็นสุนัขจิ้งจอกแอบอิงบาร์มีเสื่อ* พุดเสียด ตะกุกตะกัก "ว่า...ว่าๆ แกนั่นแหละ!"

ลู่อื่นไม่พูดอะไร เขาลองล้วงกระเป๋าตัวเอง กลับเจอแต่ไฟแช็ก ไม่มีบุหรี่ จากนั้นเขาเลยล้วงกระเป๋ากางเกงบ็อกเซอร์ลายดอกบนตัวนายสร้อยทองอย่างเป็นธรรมชาติมาก แล้วก็ได้บุหรี่ดำเขียนเหมินหนึ่งซองจากกระเป๋ากางเกงของเขา

ลู่อื่นหยิบบุหรี่ในซองออกมาหนึ่งตัว

"แก" ลู่อื่นคาบบุหรี่ ย่อตัวลงมองคนที่ดูเด่นสุดในกองผักกาดขาว เขาส่งเสียด "จะยอมแพ้แล้วหรือยัง"

คุณชายใหญ่หมดแรงแล้ว พุดไฝหน้าเขาด้วยใบหน้าดำป๊าว่า "ไฝหัวไป"

"พุดแบบนี้ได้ไง" ลู่อื่นบอก "ยังมีความดีอยู่หรือเปล่า"

รอบนี้คุณชายใหญ่ไม่พูดเลยสักคำ

จังหวะนี่เอง อีกคนที่อยู่ในกองผักกาดขาวพยายามจะพุดขึ้น "คนนั้น..."

ลู่อื่น "หุบปาก ไม่ใช่เรื่องของคุณ"

* สุนัขจิ้งจอกแอบอิงบาร์มีเสื่อ เป็นสำนวน หมายถึงการแอบอิงของผู้อื่นเพื่อข่มเหงผู้อื่น

คนคนนั้นยังพยายามจะพูด "ไม่ใช่..."

ลูเหยียนเคาะเก้าอี้ที่ทิ้ง "ฉันบอกให้นายหุบปากไป หุบปาก ไม่เข้าใจหรือไง"

จางเสี่ยวฮุยเปลี่ยนแบบ แต่ทำได้แค่พูด "ไม่มีความน่าเกรงขามเลยสักนิด" "หุบๆ ปาก ไม่เข้าใจหรือไง"

"ไม่ใช่" คนคนนั้นยื่นกรรณด้วยน้ำเสียงแปลกใจ เขาหัดค่อซี่ไปที่คนข้างๆ มาดไฮไฮ

สีหน้าเย็นชา

ยังมีนาฬิกาที่ดูออกว่าราคาแพงระยับ

บริษัทหรือถอนเว่ยเงินเทียนของพวกเขาไม่เคยมีคนแบบนี้!!!

เขากระเบิดคำถามออกมาด้วยน้ำเสียงฉงน "คนนี้เป็นใคร!"

ลูเหยียนรำลึกควันบุหรีในปาก

บทที่ 4

นอกจากลู่อุ๊ยนั้นจะสลัดควันบุหรี่ในปากแล้ว เขายังถูกทำยรตแต่งคั้นนั้นของคนแซ่เขี้ยวเอาคืนด้วยการรมควันอัดหน้าอีกด้วย

นายสร้อยทองกับลู่อุ๊ยนั้นตามออกไปยืนมองรถที่วิ่งห่างออกไปไกลที่หน้าประตูโชนเจ็ด ปีกทำยรตเหมือนปีกนก นายสร้อยทองใช้ศอกกระทุ้งลู่อุ๊ยนั้น "น้องชาย นี่มันเรื่องอะไร นายจับผิดคนหรือ"

ลู่อุ๊ยนั้นไม่รู้ว่าจะควรเล่าอย่างไรไปชั่วขณะหนึ่ง

จับผิดคนนั่นหรือ

หรือจะเป็นการเข้าใจผิดจริงๆ

"พี่เว่ย" ลู่อุ๊ยนั้นก็ย้อนกลับไปถึงการต่อสู้ที่ระเบียงทางเดินแล้วรู้สึกตะขิดตะขวงใจ อยากขอร้องผู้บริสุทธี แม้ผู้บริสุทธีจะรับมารยาทอย่างมากโดยการเอาแต่เรียกเขาว่านายฟังกี้ก็ตาม

ลู่อุ๊ยนั้นดับบุหรี่ในมือพลางถอนหายใจ เขาพูดกับนายสร้อยทองว่า "ผมขอขอยืมรถพี่หน่อยสิ ผมจะตามไปขอโทษเขา"

ถ้าบนตัวพี่เว่ยมีหนาม มันก็คงจะระเบิดตัวออกมาทันทีที่ได้ยินคำว่า 'รถ' หนามทุกอันตั้งขึ้นอย่างตื่นตกใจ "เรื่องอื่นฉันให้นายได้หมด แต่เรื่องรถไม่โอเค!"

รถที่ลู่อุ๊ยนั้นพูดถึงคือรถมอเตอร์ไซด์

พี่เว่ยเป็นลูกพี่ประจำตึก ทำงานบริษัทเก็บหนี้ ตามปกติงานที่เขาทำเป็น

ธุรกิจประเภทถึงเลือดถึงเนื้อ บนแขนขวาจึงสักอักษรจีนสี่ตัวโตๆ อย่างเป็นทางการที่มีความหมายว่า 'เป็นหนี้ต้องใช้' ก่อนไซนเจ็ดถูกหรือถอน เขาเป็นคณะกรรมการรณรงค์ความร่วมมือเพื่อผู้หญิงที่ประชาชนจัดตั้งขึ้นมาเอง เป็นผู้ชายที่มีทั้งความแข็งแกร่งและความอ่อนโยนอยู่ในตัวคนคนเดียว พี่เว่ยผู้นั้นนับได้ว่าเป็นความหวังของตึก

รถมอเตอร์ไซด์เหมือนจะเป็นของที่มีค่าที่สุดในบรรดาทรัพย์สินอันน้อยนิดของพี่เว่ย

ฟ้ามืด พื้นราบกว้างไกลสุดสายตา กับเครื่องยนต์สีแสดสูบ ตามปกติ เขารักรถคันนั้นเหมือนลูก

ลู่อุ้ยเยียน "พี่น้องกันไม่ใช่เหรอ"

พี่เว่ยโมโหแต่ไม่ได้แสดงออก "ครั้งก่อนนายขับออกไปเกือบทำรถฉันทิ้งเป็นรอย!"

"เกือบ ไม่ได้เป็นเสียหน่อย"

"หรือจะรอให้เป็นรอยก่อนล่ะ! ถ้ารถเป็นรอยจริง ตอนนี้นายไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว หล้าบานหลุมศพนายคงสูงถึงสองเมตรแล้วด้วย"

ลู่อุ้ยเยียนคิดว่าเขาถูกแฉที่เอาจู่เว่ยไปดื้อๆ "คราวนี้ผมจะขับดีๆ เวลาที่มีค่ากว่าชีวิต แต่รถของพี่เว่ยมีค่ายิ่งกว่านั้น...ขอบคุณนะครับ"

"ช่างพูดจริงนะ" พี่เว่ยคิดถึง 'อุบัติเหตุ' ครั้งก่อน "วันนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นฉันเห็นกับตาว่านายเกือบชนกำแพง"

คราวนี้ลู่อุ้ยเยียนไม่พูด

เขาหลบตามองพงกุกุแฉเป็นเวลานานก่อนจะยิ้มออกมา "มือลื่นนะ"

พี่เว่ยไม่ได้ถือสาคำพูดของเขา "นายรู้ว่าพวกเขาไปทางไหนใช่ไหมตามไปเถอะ"

"ถนนเข้าเมืองมีไม้ก่ส้ายหรือ" ลู่อุ้ยเยียนใช้นิ้วเกี่ยวพงกุกุแฉ เขาเดินพลางควงพงกุกุแฉเสียงดังกริ่งๆ "สุดแล้วแต่ดวง"

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่าดวงของลู่อุ้ยเยียนนั้นไม่เลวเลยทีเดียว

คุณชายใหญ่คนนั้นจะต้องมาที่นี่เป็นครั้งแรก แปรถึงเก้าในสิบส่วน ในรถจะต้องมีจีพีเอส และเขาจะต้องขับรถตามจีพีเอส ผลคือลู่เหียนขับรถออกไปได้ไม่กี่ช่วงถนนก็เห็นรถแต่งคันตาคันนั้น...กับป้ายเตือนที่อยู่หลังรถ 'เว้นระยะห่างห้าสิบเมตร'

เซียวหังมีความรู้สึกที่ว่าวันนี้ตอนออกจากบ้านเขาจะต้องลืมปฏิทินจีนนี้เหมือนปี* แน่ๆ ไม่อย่างนั้นทำไมภายในระยะเวลาสั้นๆ แค่สิบกว่านาที่ เขาถึงมีเรื่องให้เซอร์ไพรส์เยอะเยาะมากมายแบบนี้

"ลูกพี่" ตีจ้วงจ้อพูดด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง "รถเสียจริงเหอ"

เซียวหัง "มันอาจวิ่งจนเครื่องร้อนแล้ว ให้พักหน่อยแล้วกัน"

ตีจ้วงจ้อลูบจมูก รู้ว่าตัวเองถามปัญหาโง่ๆ "แล้วเมื่อไหร่รถลากจะมาถึง"

"อีกครั้งชั่วโมงมั้ง" เซียวหังยกมือขึ้นหวดขมับ

ข้างหน้านี้ไม่มีหมู่บ้านและไม่มีร้านค้า ซ้ายมือเป็นโซนที่พักอาศัยเก่า ส่วนข้างขวาเป็นสวนผลไม้ร้าง

อากาศร้อน ลมข้างนอกพัดมาเมื่อตะวันตกดิน

สองพี่น้องผู้ตกยากทำได้แค่นั่งฝ่าเวลาอยู่ในรถ

"ผมไม่เคยรู้ว่าเมืองเรามีที่แบบนี้ด้วย" ตีจ้วงจ้อบอก "เมื่อก็ต้องขับรถวนอยู่ตั้งนานกว่าจะเจอร้านขายของชำ ของที่ขายในร้านเป็นอะไรที่รู้ใหม่ ผมเพิ่งเคยเห็นนมยี่ห้อจี้จี้เป็นครั้งแรก"

เซียวหังพูดในใจ อันก็เพิ่งจะเคยได้ยินคนดีก็ดีกว่าหน่วยขนาดนั้นเป็นครั้งแรกเหมือนกัน

แถมยังได้เห็นทรงผมพังๆ ครั้งแรกด้วย

และมีเรื่องชกต่อยกับคนอื่นที่ระเบียงทางเดินเป็นครั้งแรกเช่นกัน

"จริงสิ พี่หาคนเจอแล้วหรือยัง" ตีจ้วงจ้อนึกถึงเป้าหมายในการเดินทางมายังเขตชยาเฉิงของพวกเขาในครั้งนี้ "ผู้หญิงคนนั้นว่ายังไง เธอน่าจะรู้ว่าพ่อพี่ไม่คิดจะเลี้ยงเด็กคนนี้ แต่ยั้งทิ้งเขาไว้บ้านพวกพี่อีก...เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองแท้ๆ ใจร้ายชะมัด"

* ปฏิทินจีนหนึ่งปี คือปฏิทินจีนที่คำนวณโดยใช้ระบบจันทรคติแบบจีน บอกวันและฤกษ์งามยามดี

ตีจ้วงจื่อเพิ่งจะพูดจบ หน้าจอมือถือของเซียวหังก็เริ่มสว่าง

บนหน้าจอมือถือมีตัวหนังสือสามตัวคือ 'เซียวฉีซาน'

เซียวหังไม่ได้รับสาย

ตีจ้วงจื่ออยากจะถามว่าทำไมเขาถึงไม่รับสาย แต่แค่เหลือบมองหน้าจอก็เข้าใจแล้วว่าทำไม

เซียวฉีซาน

สามคำนี้เหมือนมีอำนาจปีศาจ สุดท้ายแล้วไม่ว่าอย่างไรเซียวหังก็เกิดอาการหนักที่เพียรขมิไว้ตั้งแต่ตอนก่อนหน้าจนถึงตอนนี้ไว้ไม่อยู่แล้ว ตัวเขาแทบถูกกลืนหายไปทั้งหมด อากาศทั้งหมดในโพรงอกถูกสูบหายไปในช่วงพริบตา

น้ำเสียงเข้มงวดไร้อารมณ์เหมือนจะมุดออกมาจากหน้าจอโทรศัพท์...
เซียวหัง ทำไมฉันถึงมีลูกไม้ประโยชน์แบบแก่ได้นะ

ไร้ประโยชน์

เซียวหังเริ่มหายใจไม่ออก ปลายนิ้วเริ่มรู้สึกถึงความรุ่มร้อนราวกับถูกไฟแผดเผา

แห่งกรอบ ร้อนลวก

อยากสูบบุหรี่ขึ้นมาซะแล้ว

ไม่มีใครพูดอะไร ภายในรถจึงตกอยู่ในความเงียบนานหลายนาทีก่อนหน้านี้จะมีเสียงเคาะหน้าต่างรถพวกเขามาจากด้านนอก คนคนนั้นพูดภาษากลางที่ไม่ค่อยได้มาตรฐานและติดสำเนียงท้องถิ่น น้ำเสียงฟังดูเอื้ออาทร "น้องชายรถดับเหว ข้างหน้ามีอุบัติเหตุ จะให้ฉันช่วยโทรตามให้ไหม"

เซียวหังลดกระจกรถลง

คนที่ก้มตัวลงมาพูดอยู่นอกกระจกรถเป็นชายแปลกหน้าสวมชุดคนงานสีเทา บนหน้ามีรอยบาก

"ขอบคุณครับ แต่ผมโทรแล้ว" เซียวหังแสดงออกว่าเวลานี้เขาไม่ยอกสนทนากับใครมากนัก แต่อีกฝ่ายกลับไม่มีที่ท่าว่าจะจากไป เซียวหังจึงถามว่า "มีธุระอะไรหรือครับ"

คนหน้าบากมองจ้องนาฬิกาบนข้อมือของเซียวหังที่อยู่บนหน้าต่างรถ

แล้วพิจารณาสภาพภายในรถเจี๊ยบๆ ก่อนหัวเราะหึๆ "ฉันเห็นรถคันนี้ดูคุ้นๆ มาแต่ไกล เมื่อก่อนฉันก็เคยมีรถแบบนี้อยู่นึงคัน"

คนหน้าบากเริ่มเล่าถึงรถแสนรักของตัวเอง เล่าว่าเขาขับมันไปทุกที่ทั่วประเทศ แล้วอยู่ดีๆ ก็เปลี่ยนเรื่อง พร้อมถอนหายใจ "แต่ฉันบริจาครถไปนานแล้ว อย่ยามองว่าฉันอยู่ในสภาพนี้เชียวนะ เมื่อก่อนฉันเปิดร้านอาหารแปรรูป ถือว่าเฟื่องฟูดีเชียวละ...แต่ต่อมาฉันก็เข้าใจว่าเงินทองล้วนเป็นของนอกกาย"

เขาตัดเรื่องที่ตัวเองสร้างกิจการจนรุ่งเรื่องขึ้นมาด้วยสองมือเปล่าออก "มีเงินแล้วไง ต่อให้มีเงินเยอะกว่านี้ก็ได้มาแค่ความรู้สึกว่างเปล่าหาความหมายที่แท้จริงของชีวิตไม่ได้ มัวแต่หลงอยู่ในกระแสของความอยากในวัตถุ"

"ตอนนี่ที่เลยทุ่มเหงิดใจทั้งหมดไปที่งานการกุศล สร้างพื้นที่โอเอซิสในทะเลทราย ช่วยเหลือเด็กยากจนบนภูเขาให้ได้เรียนหนังสือ" คนหน้าบากล้วงมือถือออกมาเปิดเว็บไปตู้* แล้วค้นหารูปหนึ่งออกมา เป็นรูปห้องเรียนผู้พิง ต้านไม้ได้ทั้งลมทั้งฝน "นายดูสิ นี่คือนี่เรียนของเด็กยากจน เห็นแล้วสงสารไหม ปวดใจหรือเปล่า"

ตี้จ้วงจ้อฟังแล้วได้แต่อึ้งกับอึ้ง ดวงตาของเขาจ้องนิ่งอยู่ที่รูปนั้นพลางผงกศีรษะ "ที่เรียนแร้นแค้นจริง"

เชียวหัง "..."

"ใช่ไหม แล้วดูเด็กๆ ที่มีความฝันแต่ถูกฝนสาดเปียกให้ต้องแบกน้ำหนักเดินไปข้างหน้าสิ"

คนหน้าบากตอบไหลตี้จ้วงจ้อ พอพูดไปถึงจุดไคลแมกซ์ เขาก็เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นหนักแน่นทรงพลัง "ที่เลยยิ่งมุ่งมั่นเดินไปบนเส้นทางการทำกรกุศลของตัวเอง! สิ่งสำคัญที่สุดของมนุษย์เราคือการอยู่เพื่อสร้างคุณค่าของตัวเองบนโลกนี้มีเรื่องที่สำคัญกว่าเงินมากมาย น้องชาย ในมือที่มีโครงการการกุศล

* เว็บไปตู้ เป็นเว็บไซต์ให้บริการในการค้นหาข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งถือเป็นเว็บไซต์ที่ใช้สำหรับการค้นหาอันดับหนึ่งของประเทศจีน

อยู่สามโครงการ..."

คนหน้าบากพูดพลางซู่สามนิ้ว

คนหน้าบากตั้งใจจะแนะนำโครงการการกุศลสามโครงการอย่างละเอียด แต่ได้ยื่นน้ำเสียงคุ่นหูตึงมาจากด้านหลังก่อนว่า "นิ้วยังโดนตัดไม่พออีกหรือ"

ลู่เหยียนนั่งอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์ ใช้ขาข้างหนึ่งยันพื้น จอดอยู่ด้านหลังคนหน้าบากพอดี

เขาขย่าว พอทำท่านี้ก็เหมือนกับดารานั่งที่ตั้งใจจัดท่วงท่ามาเรียบร้อยแล้ว

"พูดเรื่องช่องทางรวยกับคนไม่มีเงิน แต่พอเจอคนไม่ขาดเงินก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องการกุศล" คนที่ราวกับอยู่ในเฟรมภาพถ่ายพูด "หัวไวมาก ขอนับถือ"

จังหวะนี้เอง ที่จ้วงจ้อที่กำลังอินอยู่ในงานการกุศลของเด็กยากจน ผู้ถูกฝนสาดถึงคอกได้สติ "คุณเป็นนักต้มตุ๋นหรือ"

คนหน้าบากมีความรู้สึกว่าคุณเหยียนอาจเป็นคำสาปที่เขาไม่มีวันหนีพ้นในอาชีพนักต้มตุ๋นของเขา

เป็นหลุมพรางที่ไม่มีทางก้าวข้ามไปได้

เป็นกำแพงที่ไม่มีวันข้ามไปไหว

เสียงของคนหน้าบากเริ่มสิ้น "ทำไมถึงเป็นนายอีกแล้ว ยังไม่จบไม่สิ้นกันอีกหรือ ซาดิที่แล้วฉันเคยซูดหลุมศพนายหรือไง!"

ลู่เหยียนแสดงออกว่ายอมรับคำพูดประโยคนี้ "อาจมีวาสนาต่อกันเป็นพิเศษ"

ต่อให้คนหน้าบากรู้สึกไม่พอใจสักแค่ไหน เขาก็ไม่กล้าเล่นแบบหนึ่งต่อสาม เขามองซ้ายมองขวา สุดท้ายก็บ้ายหน้าแผ่นดินไปบนถนน

ลู่เหยียนมองคนบนรถ "เซียว..." เขาจำไม่ได้แล้วว่าอีกฝ่ายชื่ออะไรเลย พูดได้แค่เซียว แล้วก็ไปต่อไม่ถูก

เซียวหวังลงจากรถ เขายื่นมือไปกดตัวที่จ้วงจ้อที่อยากลงมาดูความครึกครื้นให้กลับเข้าไปในตัวรถ

หัวของที่จ้วงจ้อจึงโขกประตुरถจนเขาร้องเสียงดัง "ชิป!"

เซียวหัง "นายอยู่ในรถ"

"เรื่องเมื่อกี้ผมขอโทษ" ลู่เหยียนมองเขา "ทุกอย่างเป็นความเข้าใจผิด"

ลู่เหยียนมองท่าทางแบบ 'ฉันไม่สนนายหรอก' ของคนตรงหน้าแล้ว มีความรู้สึกว่าคุณชายใหญ่เจ้าอารมณ์คนนี้นิ่งไม่รับน้ำใจ

ลู่เหยียนรออยู่สามวินาที

พบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่รับน้ำใจเขาจริงๆ

บรรยากาศประตึกประตึกเล็กน้อย ลู่เหยียนลู่บจุมูกพลางบอกว่า "วันนี้หกศุนย์หนึ่งไม่อยู่บ้านจริงๆ ถ้าคุณมีธุระ ไว้เธอกลับมาแล้วผมจะบอกให้"

เมื่อเห็นว่าขานี้มีเขาโซโล่อยู่คนเดียว และอีกฝ่ายก็อาจขี้เกียจจะสนใจเขาแล้ว ลู่เหยียนจึงตั้งใจจะบอกลา คิดไม่ถึงว่าคนตรงหน้าจะพูดออกมาสองคำว่า "ไม่จำเป็น"

ลู่เหยียนมีความรู้สึกว่าคุณชายประทับใจของคนคนนี้สำหรับเขานั้น ไม่ได้มีอะไรเลวร้ายเลยสักนิด ถึงความเจ้าอารมณ์กับนิสัยจะไม่ค่อยดี และเย็นชาแบบสุดๆ ก็ตาม

พวกเขาสองคนไม่คั่นหน้ากัน เมื่อพูดเรื่องที่ควรพูดไปหมดแล้วลู่เหยียนก็ไม่คิดจะถามอะไรให้มากความ "โอเค...รถพวกคุณไม่เป็นไรใช่ไหม"

ระหว่างที่พูด ไม่รู้ว่ามิเสียงดังมาจากไหน

ครืด

ครืดๆๆ

เซียวหังมองตามเสียงไปที่ขาที่ยันพื้นอยู่ของลู่เหยียน

วันนี้เขาสวมกางเกงยีน นี่น่าจะเป็นเสียงที่ดังออกมาจากกางเกงยีนตัวนั้น ยิ่งมือถือแนบติดกับต้นขา เสียงดังจากสายที่โทรเข้ามาจึงยิ่งดังชัดเป็นพิเศษ

ลู่เหยียนความอยู่นานกว่าจะล้วงเอามือถือออกมาได้

เป็นที่เว่ย

ก่อนและหลังที่เขาจะเอารถออกมากินเวลาทั้งหมดไม่ถึงห้านาที เสียงของพี่เว่ยดังอยู่ในสายอย่างรำคาญใจ [ตามเด็กนั่นนั่นใหม่ ไม่ทันก็กลับมา นี่มันห้านาทีแล้วนะ รถฉันเป็นอะไรหรือเปล่า]

"ตามทันแล้ว จะเป็นอะไรได้ยังไง" ลู่เหยียนบอก "ลูกชายพี่คือลูกชายผม ผมแทบไม่ได้ปิดคันเร่งเลย รถมอเตอร์ไซด์ไฟฟ้าข้างๆ ยังวิ่งเร็วกว่าผมอีก... โอเค ผมจะกลับเดี๋ยวนี้"

พี่เว่ยบันโหมงโง่งงก่อนตัดสาย

ลู่เหยียนยัดมือถือลงในกระเป๋ากางเกงแล้วหันไปมองเซียวหัง ก่อนจะพูดซ้ำอีกครั้ง "สรุปคือผมขอโทษสำหรับเรื่องในวันนี้จริงๆ"

พอพูดจบลู่เหยียนก็ปิดคันเร่ง โดยเสียงเครื่องยนต์ของมอเตอร์ไซด์ บ่ายหน้าไปทางโซนเจ็ด

บทที่ 5

ตอนลู่อู๋เหยียนขับมอเตอร์ไซด์กลับไป คนของบริษัทที่รถถอนเว่ยเจิ้นเทียน ก็ไปกันหมดแล้ว ลู่อู๋เหยียนลงจากมอเตอร์ไซด์ แล้วโยนกุญแจไปให้พี่เว่ย "พี่เว่ยครับ ผมคืนลูกชายให้พี่นะ"

พี่เว่ยรับไป เขาเดินวนสำรวจจรมอเตอร์ไซด์แสนรักตั้งแต่แฮนด์ไปจนถึง ล้อรอบแล้วรอบเล่า

"เป็นไงครับ" ลู่อู๋เหยียนสะบัดข้อมือพลางเอ่ยถาม "ขอคำรักษาป่าจาง คืนมาได้หรือเปล่า"

เมื่อพี่เว่ยมั่นใจว่ารถมอเตอร์ไซด์ของตัวเองไม่มีปัญหาอะไรก็ห้อยกุญแจไว้ที่เอว ก่อนจะหัวเราะหึๆ "ได้มาแล้ว สองพันห้า พี่เว่ยของแกออกใจเอง ยังจะมีหนี้ที่ทวงไม่ได้อีกหรือ"

"ไม่งง" ลู่อู๋เหยียนย่อ

"จันฉันไปทำงานแล้วนะ" พี่เว่ยดูเวลา "คืนนี้นายมีขึ้นแสดงใช้หรือเปล่า ถ้าไม่มีคืนนี้เราสองคนไปดื่มด้วยกัน จันไม่ได้ดื่มกับนายนานแล้ว"

ตามปกติ นอกจากลู่อู๋เหยียนจะไปรับงานพาร์ตไทม์สองสามงานในช่วง กลางวันแล้ว งานหลักของเขาคืองานกลางคืน พอตกเย็นเขาเป็นต้องมุดเข้าไป ในผับ

ลู่อู๋เหยียน "ไว้วันอื่นดีกว่าครับ ตอนเย็นผมมีงานต้องวิ่ง"

ลู่เหยียนชินกับการไปเตรียมตัวที่ผับล่วงหน้าสองชั่วโมง พอใกล้ถึงเวลา เขาก็เริ่มเก็บข้าวของ

เขาเพิ่งจะใส่กางเกงเสร็จ กางเกงยีนเอดตัวมีไซส์ของเกาะอยู่ตรง กระดุกสะโพก ลู่เหยียนเปลือยท่อนบนขณะคันตุ้เสื้อผ้า เขาหาอยู่นานกว่า จะถูกคิดได้ว่าวันนี้เกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นมากมายทำให้เขายังไม่ได้เคลียร์เรื่องสำคัญ

ลู่เหยียนโยนเสื้อกั๊กกลับไป ก่อนจะลงมือค้นเบอร์ของ 'ซุนเจียน' ที่อยู่ในบันทึกการโทรออกมา

เสียงตื๊ดดังอยู่สองครั้งก็มีคนรับสาย

ทันทีที่สายถูกรับก็มีเสียงเพลงในตึกคลับสุดฮิตระเบิดออกมาทำเอาหูแทบดับ และเนื่องจากเสียงที่ว่ำนั้นดังมาก ตอนเสียงดังลอดโทรศัพท์ออกมาเลยมีเสียงแตกอยู่บ้าง [ซ่าๆ] สั่งคมสั้นคลอน! ซ้อปนาฟิกาฯ! ฉันทุบตัวอยู่ในผ้าห่มเก่าๆ! ไม่โยกไม่ได้แล้ว!]

"..."

ลู่เหยียนเอามือถือออกจากหูไปนิดหนึ่ง "พีเจียน"

จากนั้นปลายสายถึงมีเสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังออกมา เสียงพูดดังกว่าเสียงเพลงในตึกคลับ เขาตะโกนเต็มเสียง [รอเดี๋ยว! ฉันทกำลังยุ่ง!]

เสียงหายไปพักหนึ่ง

หลังจากนั้นก็มียังเสียงดังมาอีกประโยค [กลับมาเสพยาในร้านเหล่าจื่อ... โยนมันออกไปแล้วแจ้งตำรวจด้วย! โยนไปไกลๆ หน่อย เอาให้ห่างจากผับเรา ไปสักแปดถนน... ลู่เหยียน ตกลงนายมีเรื่องอะไร]

ลู่เหยียนดูปฏิทิน วันนี้เป็นวันที่หนึ่งเดือนพฤษภาคม เขาจึงมีความรู้สึก่วา วิธีเข้าเรื่องสำคัญควรจะต้องอ้อมค้อมนิดหนึ่ง "พีเจียนครับ สุขสันต์วันแรงงาน วันที่หนึ่งเดือนพฤษภาคมนะครับ"

ตอนนี้ซุนเจียนกำลังยืนอยู่หน้าประตูผับ เขาเพิ่งจัดการคนที่เข้าไปแอบในห้องน้ำเสร็จ กำลังอารมณ์เสียได้ที่

[วันนี้บ้าอะไร] ซุนเจียนทนไม่ไหวแล้ว [ลู่เหยียน นายมีอะไรรีบพูดมา!]

ลู่อุ๊ยยืนถึงค่อยบอก "คือจี้ครับ ผมทำผมเสร็จแล้ว เอาใบเสร็จไปเบิกได้ ไช้หรือเปล่าครับ"

[อะไรนะ...]

ซุนเจียนเปิดฝับอยู่แถวๆ ย่านการค้าของเมืองชยาจิง ถึงจะเป็นร้านเก่าแก่ แต่นโยบายสมัยนี้ขี้มั่งวุดวุดขึ้นมากขึ้นเรื่อยๆ การเปิดฝับไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าวัยรุ่นลึกลับกลุ่มมาแอบจัดปาร์ตี้เสพยากันตอนกลางคืนแล้วถูกจับ ต่อให้เขา กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอเพื่อล้างตัวยังงี้ก็ล้างไม่สะอาด หากไม่ระวังเป็นได้ โดนใบเตือน

ตามปกติแล้วซุนเจียนงานยุ่งมาก พอได้ยินเรื่องทำผม เขาจึงนึกไม่ออกไปชั่วคราว

จนลู่อุ๊ยยืนบอก "ไอ้ผมทรงเซ่อซ่าหลกสีที่ดูไกลๆ เหมือนกองไฟ ดูใกล้ๆ เหมือนไม้กวาดนั่นไงครับ ผมขอร้องให้พี่เป็นคนใจดีมีเมตตาหน่อยนะ"

ลู่อุ๊ยยืนตั้งวงขึ้นมารวมกันเป็นเด็กหนุ่มสี่คน เล่นประจำที่ร้านของซุนเจียนมาเกือบสี่ปีแล้ว

อาทิตย์ที่แล้วซุนเจียนเสนอให้ลู่อุ๊ยยืนเปลี่ยนไปทำผมที่มีความพิเศษมากขึ้น

แต่...

[พี่เจียน] ระหว่างที่ซุนเจียนกำลังใช้ความคิด บาร์เทนเดอร์คนหนึ่งก็เดินออกมาจากในร้าน ไม่รู้ว่านี่เรื่องอะไรอยากคุยด้วย

ซุนเจียนปวดหัวมาก เขาโบกมือให้บาร์เทนเดอร์คอยเดียว [ผมทรงนั้น เซ่อซ่าที่ไหน! หล่อเทซัดๆ! บอกได้สองคำว่าหล่อโคตร! สมัยพี่เจียนของนาย ทำวงตอนหนุ่มๆ ผมทรงนี่ฮิตมาก ตอนนั้นฉันก็ทำทรงนี้ วัยรุ่นอย่างพวกนาย สมัยนี้ไว้รสนิยมจริงๆ แต่การแสดงของวงนายคืนนี้แคนเซลแล้วไม่ใช่หรอ]

"แคนเซล?"

[ไช้] เมื่อกี้เอง ด่าหมิงกับชวีจี้* โทรมหาฉัน บอกว่ามาไม่ได้ ฉันนึกว่าพวกนายคุยกันแล้วซะอีก ฉันยังถามพวกเขาเลยว่านายรู้เรื่องนี้หรือเปล่า

* จี้ เป็นค่านาม บางครั้งจะใช้ในการเรียกขานชื่อบุคคล

แต่พวกเขาสองคนอื่นๆ อักๆ อยู่ยาวนานกว่าจะบอกว่ารู้แล้ว

ระหว่างที่ขุนเฉียนพูด ปลายสายก็เสียบเสียงไป

ขุนเฉียนอยากถามว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่สุดท้ายพูดออกไปได้
ครึ่งหนึ่งแล้วก็ไม่ได้พูดต่ออีก [พวกนาย...เฮ้อ]

จุนลู่เหยียนวางสายก็ยังไม่ว่าสุดท้ายแล้วตัวเองพูดอะไรออกไป และ
เขาบอกอะไรขุนเฉียนบ้าง

สมองเขาวางอยู่ยาวนานมาก

เสียงมีถือดั่งขึ้น บนนั้นมีข้อความที่เหมือนกันสองข้อความ

ข้อความหนึ่งเป็นของหวังซวี ส่วนอีกข้อความเป็นของเจียงเย่าหมิง

[หวังซวี] / [เจียงเย่าหมิง] พี่ครับ เราสองคนไม่ทำแล้วนะ

ข้อความต่อมาคือคนที่เห็นได้ชัดว่าเพิ่งรู้เรื่องนี้

[หลี่เจิ้น] ??????

[หลี่เจิ้น] นี่มันเกิดอะไรขึ้น! พวกเขาพูดจาเหลวไหลอะไร!

[หลี่เจิ้น] วันนี้เป็นวันแห่งการโกหกหรือ

[หลี่เจิ้น] แต่วันนี้มันวันแรงงานนะ!

[หลี่เจิ้น] ชิบ เรื่องจริงมันหรือ?!

ลู่เหยียนจ้องจอมือถือก่อนจะหลับตา และเมื่อลืมตาอีกครั้งเขาก็พิมพ์
ตอบกลับไปว่า 'เอาจริง?' แล้วพิมพ์เพิ่มอีกสองประโยค

[ลู่เหยียน] ทั้งสองคนออกมาเจอกันหน่อย

[ลู่เหยียน] ที่เดิมนะ

พอลู่เหยียนส่งข้อความเสร็จ เขาก็ไม่สนใจแล้วว่าหลี่เจิ้นจะตอบว่าอะไร

ชายหนุ่มโยนมือถือไปด้านหลังข้าง

สายตาของเขาจดจ้องอยู่ที่วอลล์เปเปอร์ที่เป็นต่างดวง บนนั้นมีโปสเตอร์แปะอยู่ ถึงจะบอกว่าเป็นโปสเตอร์ แต่ความจริงเป็นรูปที่ลู่อุ้เหียนถ่ายเอง แล้วพริ้นต์ออกมา

ฉากในโปสเตอร์เป็นผ้า มีไฟสลัวส่องลงมาจากเหนือศีรษะ ทำให้เวทีที่พื้นเปียกกันได้ดีคนเหมือนจะเปล่งประกาย

ด้านล่างเวทีเป็นมือที่ชูสูง

พวกเขาเฝ้าตัวอยู่ในความมืดและส่งเสียงเชียร์ตามวิธีของตัวเอง

บนเสาน้ำเวทีแขวนผ้าเอาไว้หนึ่งผืน

ผ้าผืนนั้นมีลักษณะเหมือนธง บนนั้นมีตัวหนังสือภาษาอังกฤษสี่ตัวว่า

'VENT'

ด้านล่างสุดของโปสเตอร์เขียนว่า

'สมาชิกของวง นักร้องนำ-ลู่อุ้เหียน, มือกลอง-หลี่เจิ้น, มือกีตาร์-หวงชวี, มือเบส-เจียงเย่าหมิง'

ที่เดิมที่ลู่อุ้เหียนบอกคือแผงลอยข้างถนน

ตามปกติพอทำการแสดงเสร็จ พวกเขามักจะมาดื่มเหล้า คุยเรื่องเพลง คุยเรื่องการแสดง คุยเรื่องศัพท์เพลงสนุกๆ กันที่นี้เป็นประจำ

ตอนที่หวงชวีกับเจียงเย่าหมิงไหลออกมาตรงทางตัดข้างหน้า บาร์บีคิวก็ถูกย่างไปพอสมควรแล้ว หลี่เจิ้นคนเดียวดื่มเบียร์หมดไปสองขวด เขากอดขวดเบียร์พลางระบายความรู้สึกอยู่ฝ่ายเดียว "จะบอกให้เร็วหรือช้ากว่านี้ก็ได้ ดันเลือกมาบอกเอาตอนจะเริ่มทำการแสดงเนี่ยะ มีเรื่องอะไรที่ทุกคนคุยกันไม่ได้? ฮะ? พี่น้องกันนะไว้ย พี่น้องกันทำกันแบบนี้เธอ"

ลู่อุ้เหียนนั่งอยู่ข้างเขา เคาะเก้าอี้หรือทิ้ง ไม่พูดอะไร

"พี่เหียน พี่เจิ้น" หวงชวีตัวไม่ได้สูง รูปร่างผอมบาง เอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงลึกลับแล้วพูดด้วยน้ำเสียงประดักประเดิด "ทรงผมพี่เหียนอินเทรนด์"

มากเลยนะครับ"

เจียงเย่าหิงยืนอยู่ด้านหลัง ผงกศิระชะ "อินเทรนด์มากจริงๆ มองเห็นได้แต่ไกลเลย"

ทั้งสี่คนนั่งโต๊ะเดียวกัน บรรยากาศอึมครึม

ถึงอย่างไรก็เป็นเพื่อนร่วมวงที่อยู่ด้วยกันมานานถึงสี่ปี ลูเหยียนจึงทำลายความเงียบว่า "เกิดเรื่องอะไรขึ้น ไหนจะมาซิ"

หวงชวี่กับเจียงเย่าหิงสองคนก้มหน้า ไม่พูดไม่จา สักพักหวงชวี่ถึงพูดเสียงตะกุกตะกัก "แม่ผมป่วย..."

พวกเขาสองคนเหมือนกันมาก ตอนอายุสิบหกแบกเครื่องดนตรีตระเวนไปทั่วท่ามกลางการคัดค้านอย่างเต็มกำลังของคนที่บ้าน ไม่มีใครเข้าใจว่าจะไร้คือวงดนตรี อะไรคือ 'ร็อกแอนด์โรลไม่มีวันตาย'

แต่ในเวลาเดียวกันกับที่ชีวิตมอบความกล้าให้แก่พวกเรา มันก็คอยสอนให้พวกเรายอมแพ้อยู่เรื่อยๆ

จะทำวงได้สักกี่ปี

จะอยู่ไต่ดินได้สักกี่ปี

การฝึกแบบไม่แยกว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนด้วยอารมณ์ร่าร้อนตอนนี้ตกค่าเป็นต้องนอนตาค้างอยู่บนเตียงเพราะนอนไม่หลับ สิ่งที่วนเวียนอยู่ในสมองไม่หยุดคือความคิดที่ไม่รู้ว่าแตกหน่ออกรากออกมาตอนไหนว่าพอได้แล้วมั้ง

ความจริงการแยกวงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด

มีให้เห็นบ่อยถมเถไป

หลายปีมานี้ในงานซ้อมใหญ่ของหลุมหลบภัย วงดนตรีหลากหลายรูปแบบในหลุมหลบภัยล้วนมาแล้วไป เป็นวงแล้วแยกวง

ความฝันแสนแพรวพราว ความจริงแสนจริงแท้ ตอนเป็นวัยรุ่นบุกตะลุยเพื่อปณิธาน ได้ตามความฝัน แต่พอผ่านไปหลายปีถึงค่อยรู้ว่าสุดท้ายมันมีสายใยที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้อยู่บนตัว พอมันออกแรงกระตุก ก็ต้องกลับไปลูเหยียนจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองสูบบุหรี่ไปกี่ตัว "...ร่างกายของคุณน่า

"ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ตัดสินใจแล้วใช่ไหม"

หวงชวีเงยหน้าทันควัน เขากลับไว้ต่อไปไม่ไหว น้ำตาไหลริน พุดเสียงสะอื้น "พี่เหยียน"

อันที่จริงลูเหยียนไม่เก่งเรื่องการรับมือกับบรรยากาศเศร้าๆ แบบนี้ เขาจึงลุกขึ้นเพื่อเดินไปหยิบเหล้าจากตู้แช่ "คุยกันดีๆ อย่ามาองแงต่อหน้าเหล่าจื่อ"

หลี่เจิ้นวางขวดเหล้าที่ทอดลงพลงว่า "ร้องไห้แงๆ หาอะไร คนไม่รู้จะนึกว่าเราเล่นซีรีส์สตรีมาที่ฉายตอนสองทุ่ม"

มือสองทำยมือนี่กินกันถึงสี่ทุ่มกว่า

กิจการของแผงเช่า* ดีมาก เด็กหลายคนมารวมตัวกันที่แผงเขตชยาเจิงไม่ใช่พื้นที่ที่เจริญที่สุด แต่คนในพื้นที่ต่างคนต่างก็พยายามแข่งขันเพื่อที่จะเอาชนะกัน เมื่อเทียบกับพื้นที่อื่น ข้อดีเพียงข้อเดียวของเขตพื้นที่นี้คือกลางคืนมองเห็นดาว

ท้องฟ้าในวันนี้เป็นเหมือนกับทุกๆ วัน

หลังอาหารมื้อนี้สิ้นสุด ลูเหยียนไม่ได้นั่งรถสาธารณะ แต่ใช้วิธีเดินเนื่องจากดื่มเหล้าเยอะเกินไป พอเดินไปได้ครึ่งทางกระเพาะก็ตื๊ดกลับ เลยต้องนั่งยองเพื่ออาเจียนแห้ง

อาจเพราะดื่มไปเยอะ ชายหนุ่มจึงมองเงาที่เกิดจากไฟริมทางแล้วนึกถึงภาพเหตุการณ์ตอนเจอหวงชวีกับเจียงเย่าหมิงครั้งแรก

อันที่จริงฝีมือการเล่นของสองคนนี้ได้โดดเด่นนัก ที่เขากับหลี่เจิ้นไปเจอก็เพราะพวกเขาไปทดสอบกับวงอื่นแล้วไม่ได้รับเลือก แต่ตอนนั้นเด็กหนุ่มสองคนนี้มีไฟเต็มตัว เวลาพุดถึงดนตรีดวงตาจะเป็นประกาย

ในสมองมีภาพหมุนวนภาพแล้วภาพเล่าจนมาถึงแผงเช่า ดวงตาของหวงชวีไร้ประกายตอนบอก ว่า 'ผมซื้อตั๋วรถเที่ยวกลับเอาไว้แล้ว เป็นตั๋วรถไฟเที่ยวอีกสามวันข้างหน้า อาการของแม่ผมกำลังทรงตัว คนที่บ้านหางานในตัวเมืองไว้ให้ผมเรียบร้อย เป็นงานซ่อมรถ...สมัยก่อนตอนเรียนอยู่อาชีวะผมเคยเรียนด้านนี้ แต่ไม่ได้เรียนจนจบ ถึงอย่างนั้นรายได้ก็ค่อนข้างมันคง'

* เขาเช่า คือเนื้อเสียบไม้ย่าง

ลู่เหยียนยันตัวกับราวข้างทาง หนทางข้างหน้าเหมือนภาพลวงตา
ท่ามกลางแสงที่ตัดสลั้กันมันดูไม่เหมือนความจริงเอามากๆ

เขาใช้เวลาเดินกลับที่พักถึงหนึ่งชั่วโมงกว่า ในระยะเวลาหนึ่งชั่วโมงกว่านี้
ลู่เหยียนมีเรื่องให้คิดกลับไปกลับมามากมาย

ฤดูร้อนเมื่อสี่ปีก่อน ตอนนั้นวงของพวกเขาเพิ่งตั้งใหม่ๆ เป็นวงที่พอพูดชื่อ
ออกไปก็ไม่มีใครที่ไม่รู้จัก ทุกคนเข้าหากันดีมาก ถ้าจะหาคำมาบรรยายก็ต้อง
บอกว่าร่วมแรงเป็นหนึ่งใน พวกเขาใช้แรงกายเพื่อแสดงเจตจำนงว่า 'เปิดทาง
นี่เป็นที่ของเหล่าจื่อ!'

ตั้งแต่ปี 2015 ถึง 2019 พวกเขาซ่อนอยู่ในหลุมหลบภัยในเมืองแบบ
ลี้มวันลี้มคืน เป็นความบ้าคลั่งลำพองที่อยู่ภายในห้องว่างอันเร็นลับ มีแต่
ปิดทึบ

ลู่เหยียนเดินไปถึงหน้าประตูโซนเจ็ด ท่ามกลางซากปรักหักพัง อาคาร
หมายเลขหก ยูนิตที่สามเปิดไฟสว่างไว้หลายดวง

ขึ้นตึก

เปิดประตู

ลู่เหยียนยืนอยู่ในห้องอาบน้ำแล้วถึงเพ็งตื่นจากภาพลวงตา น้ำเย็นจัด
ราดรดศีรษะ พอสระผมผมทรงไม้กวาดตั้งสูงบนหัวเขาก็ลู่ลงมาแบบสนิท

ผมทรงบ้ำบอที่ทาเพื่อการแสดง สุดท้ายก็ไม่ได้ถูกนำขึ้นแสดง

บอกไม่ถูกว่าเป็นความรู้สึกแบบไหน

อาจเป็นความเสียใจ

ถ้ารู้แต่แรก เขาจะทุ่มเททำไปเพื่ออะไร

พอลู่เหยียนอาบน้ำเสร็จ เขาไม่สนใจจะเช็ดผมให้แห้ง ชายหนุ่มใช้มือ
ข้างหนึ่งยันซิงก์ไว้ ส่วนมืออีกข้างหยิบกรรไกรมาเล็งเพื่อหาจุดตัดที่ดีที่สุด

หลังทำไปได้สักพัก น้ำยาย้อมผมก็เริ่มหลุดออก สีแดงกับสีม่วงเริ่ม
เปลี่ยนเป็นสีดำดั้งเดิม เพียงแต่ยังไม่ค่อยสม่มาเสมอ ยังมีจุดที่เป็นต่างดวง
แตกต่างกัน

สุดท้ายลู่เหยียนใช้ความรู้สึกในการตัดผมแบบส่งๆ ไปสองสามจับ

เศษผมติดหน้า เขาจึงใช้น้ำล้างหน้า เมื่อล้างเสร็จก็ล้มตาดูในกระจก
หลังตัดผมสั้นก็เหลือปลายผมที่ยังเป็นสี่ข้อมแบบเห็นไม้ขัดอยู่สองสามปอย
คู่เหยียนที่ไม่ได้ตัดผมสั้นมาสองสามปีดูบตันคอด้านหลังที่เผยออกมาข้างนอก
อย่างรู้สึกไม่คุ้นชินเอาหลายๆ

ศบออย่าบ

七芒星 1

Qi Mang Xing 1

ผมเก็บคุณชายตกอับได้หนึ่งคนครับ 1

มูกัวหวง เขียน
ปราณหยก แปล

จำนวน 440 หน้า

ราคา 499 บาท

Published originally under the title of 《七芒星》 (Qi Mang Xing)

Author © 木瓜黄 (Mu Gua Huang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 卡弗弗 (Ka Fu Fu)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2967-1

ภาพประกอบ 卡弗弗
ออกแบบฟอนต์ Kil design

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.facebook.com/everyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

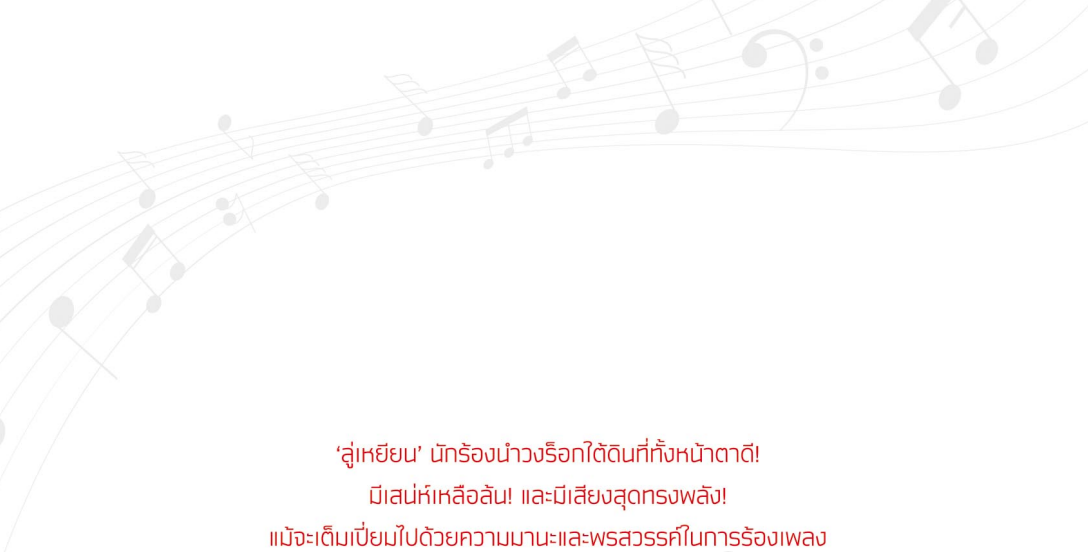
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘ลู่เหยียน’ นักร้องนำวงร็อกใต้ดินที่ทั้งหน้าตาดี!
มีเสน่ห์เหลือล้น! และมีเสียงสุดทรงพลัง!
แม้จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความมานะและพรสวรรค์ในการร้องเพลง
แต่เขากลับเล่นกีตาร์ได้ห่วยเกินบรรยาย
แถมจู่ๆ ยังวงแตกกะทันหันโดยไม่ทันได้ตั้งตัว
เส้นทางของคนดนตรีที่เหมือนจะไปได้ดีกลับพังทลายลง
แม้จะสะเทือนใจ ทว่าเรื่องของปากท้องก็ไม่ใช่สิ่งที่มองข้ามไปได้
ด้วยชีวิตที่ยากไร้เป็นทุนเดิม นอกจากจะต้องมองหาสมาชิกใหม่เข้ามาในวงแล้ว
เขายังต้องมองหางานทำไปพร้อมๆ กันอีกด้วย
กระทั่งในวันหนึ่งที่ฝนตกหนักครั้งใหญ่
เขาก็ได้พบเจอกับคุณชายใหญ่ผู้ยื่นขาที่หนีออกจากบ้านมาตัวเปล่า
‘เซียวหัง’ คือเพื่อนบ้านคนใหม่ห้องตรงข้าม ผู้ต้องมาใช้ชีวิตดิ้นรนในแบบคนชนชั้นล่าง
และในสายตาของ (อดีต) คุณชายใหญ่ตระกูลเซียว ลู่เหยียนก็เป็นแค่ ‘ไอ้ลูกหมา’ ...*ม่่ม่ง!*

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2967-1

9 786160 629671

ราคา 499 บาท